

ลูกคม
สงคราม
ไหมรอย 锦衣 6
衣 杀

จิวเยวี่หลิวหัว 九月流火 ป้ายน
เม่นน้อย แปเป
พิมพ์ครั้งที่ 1

คำนำ

ในที่สุด 'ลูกอมองครักษ์สวมรอย' ที่แสนสนุกเรื่องนี้ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ นอกจากเล่มที่ผ่านมาจะลึ่นไปกับความรักที่มีแต่คำลวง เล่มที่แล้วกันบ้างว่าลู่อิงได้ใช้กรรมของตนเองไปแล้ว คนโกหกต้องโดนตัดสินสักวันบ้าง ทว่าสิ้นชมก็ควรจะหวานตามใช้ไหมละคะ แต่กลับยังไม่ใช้กับคุณนี่คะ

ในเล่มนี้สองสามีภรรยาต้องร่วมแรงร่วมใจกันไขคดีการตายของขุนนางผู้หนึ่งที่ไปพัวพันกับพวกโจรวอโค่ว ะหว่างนั้นยังต้องรับมือกับผู้ไม่หวังดีที่อยากทำลายหลักฐาน เก็บซ่อนพยาน ถึงขั้นเล่นงานหวังเหยียนชิง หมายจะเอาชีวิต!

คิดกันใหม่คะว่าคนในเรื่องนี้ที่ไม่น่าไปมีเรื่องด้วยมากที่สุดคือลู่อิง มาติดตามกันว่าพญายม เอ๊ย ลู่อิงจะเอาคืนพวกชั่วช้าเหล่านั้นอย่างไร จะพิทักษ์ครอบครัวให้อยู่รอดปลอดภัยและสามารถรักษาความเชื่อมั่นจากฮ่องเต้ไปได้ตลอดหรือไม่ เชิญพบกับบทสรุปของเรื่องราวได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"บางครั้งข้าก็รู้สึกว่ามันโหดจริงๆ"

หวังเหียนซิงคิดถึงเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตเขา อุดแก้คำพูดเขาไม่ได้
"พูดให้ถูกต้องคือท่านโหดดีมากมาโดยตลอดต่างหากเล่า"

ลู่เหิงหัวเราะะ มือลูบผ่านหลังไหล่ของนาง สุดท้ายหยุดที่นั่นเอว
เอ่ยมตามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเป็นอย่างยิ่ง "เช่นนั้นตอนนี้ละ"

สายตาของหวังเหียนซิงชำเลื่องมองไปข้างนอกแวนหนึ่ง มิได้
ตอบคำ แต่พวงแก้มแดงเรื่อของนางได้บอกคำตอบกับเขาแล้ว ลู่เหิง
เลื่อนมือไปยังน่องของนาง นางก็เป็นฝ่ายโอบคอเขาอย่างเป็นธรรมชาติ
กดเสียงเอ่ยว่า "เข้าไปข้างใน"

ลู่เหิงขยับลูกกระเดือก ตอบด้วยท่วงทีของวิญญาณชน "ได้"

แนะนำตัวละคร

* หวังเหียนซิง

บุตรสาวบุญธรรมสกุลฟู่ ถูกเลี้ยงมาคู่กันกับฟู่ถึงโจว นิสัยเรียบร้อย เจียมตน มีความสามารถในการอ่านสีหน้าคนได้

* ลู่เหิง

องครักษ์เสื้อแพรหนุ่มที่มีตำแหน่งสูงตั้งแต่อายุยังน้อย มีสมญานามว่าเสื้อยิ้ม เป็นที่ไว้วางพระทัยของฮ่องเต้ กระทำการใดด้วยความฉลาดสุขุม

* ฟู่ถึงโจว

เจ้านายน้อยโหน่งที่ได้สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจากท่านปู่ เป็น 'พี่รอง' ของหวังเหียนซิง มองอำนาจและสายสัมพันธ์ขุนนางมาก่อนความรู้สึกของหวังเหียนซิง

* หงหวานฉิง

บุตรสาวของหย่งผิงโหว หลานสาวขุนนางใหญ่ คู่หมายของฟู่ถึงโจว เผื่อวันที่จะได้แต่งงาน

* กั๋ววิน

อู๋ต้งโหว ขุนนางใหญ่ของราชสำนัก อยู่ในตระกูลสูงศักดิ์เก่าแก่ในนครหลวง เป็นตาเฒ่าเจ้าเล่ห์คนหนึ่ง

* ซย่าเหวินจิ้น

ราชบัณฑิตสภาขุนนาง ล่วงเกินราชเลขาธิการหลายครั้ง เข้าไปพัวพันในคดีแต่งตั้งรัชทายาท

126

หวงซานนั่งยองๆ อยู่ตรงปากตรอกพลางนับมดที่ไต่อยู่บนพื้นอย่าง
เปื้อนหนาย เขาร่อนจนหงุดหงิด ยื่นมือไปยังขวดสุราที่เอาจตามจิตใต้สำนึก
กระนั้นอย่าว่าแต่สุราเลย แม้แต่น้ำก็ยังไม่ดื่ม

หวงซานได้ยินเสียงเร่ขายของครึกครื้นที่นอกตรอก อยากจะหมุนตัว
ออกไปเหลือเกิน หาหอสุราสักแห่งกินดื่มให้หน้าใจ จากนั้นก็ไปหา
ความสำราญที่หอโคเม่เขียวต่อ ทว่าตอนนี้เขากลับต้องติดอยู่ในตรอก
อับชื้นที่บ่มแห่งนี้คนเดียว เปื้อนหนายจนได้แต่นับมดที่ไต่อยู่บนพื้น

ตอนสบตาอยู่หนึ่งเอง หลังศีรษะของหวงซานพลันถูกคนตบเข้าให้
อย่างรวดเร็วและรุนแรงหนึ่งที ทำเอาหวงซานเกือบหน้าทิ่มลงไปกับพื้น
เขาตะเกียกตะกายขึ้นมา กำลังจะหันกลับไปด่า ครั้นเห็นใบหน้าของ
ผู้มาแล้วกลับเงิบเสียงลงทันใด เปลี่ยนเป็นยิ้มเอาใจเอ่ยว่า "ได้ทำอวี
ท่านมาได้อย่างไรขอรับ"

อวีเสียวเหลือบมองบ้านที่ประตูไม้ปิดสนิทตรงหน้าแวบหนึ่ง ก่อน
ดึงตัวหวงซานไปหลังต้นไม้พลางถาม "ช่วงนี้บ้านพวกเรามีอะไรผิดปกติ
หรือไม่"

หวงซานรับคำสั่งให้มาจับตาดูบ้านสกุลจูในตรอกฮุ่นถ้ง จะว่าไป
ตระกูลนี้ก็แปลก ว่ากันว่าเดิมทีเป็นข้าหลวงใหญ่ ช่วงที่รุ่งโรจน์ที่สุด
ดูแลทหารที่ทำหน้าที่ป้องกันทางทะเลในหมิ่นเจ้อ ขุนนางในเจียงเจ้อและ
ฝูเจี้ยนยังต้องฟังคำสั่งเขา บัดนี้กลับตกอยู่ในสภาพแพ้พ่ายชื่อเสียงป่นปี้
ได้แต่อาศัยอยู่ในตรอกเก่าโหลมแห่งนี้

หวงซานก็ไม่รู้ว่าได้ทำให้เขามาจับตาดูสิ่งใดกันแน่ หากจะให้
เขาพูด คุณหนูตระกูลขุนนางตกอับเช่นนี้มีอะไรน่าดูกัน รูปโฉมธรรมดา
ทั่วไป ไม่มีสินเจ้าสาวที่บริบูรณ์ นิสัยท่าทางก็ไม่น่าเอ็นดู น่าเบื่อหน่าย
ยิ่งนัก ไปหาแม่นางสักคนในหออี้เซียงยังดีกว่านางด้วยซ้ำ แต่เบื้องบน
สั่งการลงมา หวงซานไม่กล้าขัดขึ้น ได้แต่อดทนกับอากาศครึ่นอบอ้าว
คอยสังเกตการณ์อยู่หน้าประตูบ้านสกุลจูอย่างเหนื่อยยาก

หวงซานกำลังเฝ้ารอคอยที่จะมาผลัดเวรกับเขาด้วยความทรมาน
จุ๋ๆ ได้ทำอวีก็เดินทางมาด้วยตนเอง อีกทั้งมาถึงก็ถามทันทีว่ามีอะไร
ผิดปกติหรือไม่ หวงซานงุนงงไปชั่วขณะ รีบย้อนคิดและเล่าเหตุการณ์
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันนี้ออกมาจนหมดเหมือนเทเมล็ดถั่ว "วันนี้ตอนเช้า
คุณหนูสกุลจูออกไปซื้อเสื้อผ้าโดยมีบ่าวเฒ่าของพวกเขาไปเป็นเพื่อน
ข้า่น้อยให้อีกคนหนึ่งเฝ้าประตูไว้ ส่วนข้า่น้อยสะกดรอยตามคุณหนูจูไป
พวกเขาไปที่ตลาดซื้ออาหารสดก่อน จากนั้นค่อยไปดูเสื้อผ้า เดินอยู่
ไม่กี่ร้านก็กลับมา ระหว่างที่พวกเขาออกไปไม่มีใครเข้าใกล้บ้านสกุลจู
หลังจากนั้นข้า่น้อยก็เฝ้าอยู่ที่นี้ตลอดจนถึงตอนนี้อะครับ"

หวงซานเล่าจบ เกาศีระชะอย่างไม่เข้าใจ "สถานที่ที่พวกเขาไป ล้วนเป็นร้านรวงที่เคยไปบ่อยๆ ก่อนหน้านี้ ไม่มีอะไรผิดปกติขอรับ"

อวีเสี่ยวไฉ่ยืนดั่งนั้นก็ตีหน้าขมิดำ "เจ้าพวกไม่เอาไหนที่ไร้ผลงาน มีแต่ความล้มเหลว เบื้องบนส่งข่าวมาว่าองค์กรข้าเสียแพรจากนครหลวง แผ่ตัวอยู่ในซูโจว กำลังสืบหาสาเหตุการตายของจู่หวัน ข้าเตือนพวกเจ้า หลายครั้งแล้วว่าให้ตื่นตัวหน่อย อย่าปล่อยให้อะไรรอดไปไหนได้ แล้วดูพวกเจ้าสิ ยังคงปล่อยให้ผู้อื่นลงมือได้เบี่ยงตาของตนเองได้"

หวงซานฟังแล้วตะลึงงัน "เป็นไปได้ไม่ได้ขอรับ พวกเราจับตาดู บ้านสกุลจู่ตลอดทั้งวัน แม้แต่แมลงวันสักตัวยังไม่ให้คลาดสายตา ช่วงเวลานี้ไม่มีใครเข้าใกล้บ้านพวกเขาเลยจริงๆ ขอรับ!"

"ให้พวกเจ้าจับตาดูจะได้เรื่องอะไร!" อวีเสี่ยวไฉ่อย่างเดือดดาล จนจบ สูดหายใจลึกเฮือกหนึ่ง สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นลึกล้ำยากคาดเดา "เคราะห์ดีที่ได้ให้มีแผนการอีกอย่าง สายภายในบอกว่าบ่ายวันนี้พวกเขา จะมาบ้านสกุลจู่ กลางคืนจะนั่งเรือจากไป พวกเจ้าทั้งหมดเบิกตาดูให้ดี หากมีคนเข้ามาใกล้ให้แจ้งข่าวทันที"

หวงซานถูกตำหนิจนหน้าเสีย รีบเรียกทุกคนที่จะต้องผลัดเวรกลับมา จับตาดูบ้านสกุลจู่ไว้โดยไม่กล้ากะพริบตา ดวงตะวันคล้อยต่ำลง ให้อร้อน ค่อยๆ ลดลงไป ยามฝูงนกที่เหนื่อยล้าบินกลับรัง หวงซานพลันเห็น คนกลุ่มหนึ่งเดินตรงมายังบ้านสกุลจู่ หวงซานรีบกระตุกแขนเสื้อสหาย ส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายเฝ้าระวัง

พวกเขาสองคนเกาะอยู่บนต้นไม้อย่างระมัดระวัง พุ่มไม้หนาที่บ พวกเขาสวมชุดสีน้ำตาลที่ไม่สะดุดตา เกาะอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้จึง ดูไม่ออกเลยสักนิด พวกเขาเกลี้ยกล่อมใจ ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่ง

เดินผ่านไต้ต้นไม้ไป หวงซานทำใจกลัวชะงักหน้าออกไปมอง

เสียงลมดังซ่าๆ เงามไม้ส่ายไหว เนื่องจากมีใบไม้ที่ส่ายไปมา ขว้างกันอยู่จึงยากที่จะมองเห็นโฉมหน้าของคนเหล่านั้นได้ชัด ทว่า แม้เป็นเพียงเงาด้านข้างที่วาบผ่านไปก็เพียงพอให้หวงซานจดจำได้อย่างแม่นยำแล้ว

ดวงตาของหวงซานเบิกโตมากยิ่งขึ้น นี่มิใช่ชายหญิงผู้นั้นที่ชนกับ จูอวี่ชีวหน้าร้านขายเสื้อผ้าเมื่อเช้านี้หรือ พวกเขาถึงกับเป็นองครักษ์เสื้อแพร จากนครซุ่นเทียน!

หวงซานโอดครวญไม่หยุด ที่แท้เรื่องก็เกิดขึ้นภายใต้เปลือกตาเขา จริงๆ หากมิใช่สายจากภายในเตือนมา เขาก็ไม่นึกสงสัยแม้แต่น้อย! บุรุษที่อยู่ด้านล่างเคาะประตู จูอวี่ชีวเชิญพวกเขาเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว หวงซานรีบสะกิดสหายที่อยู่ข้างๆ "เจ้าไปรายงานไต้เท้าอวีโดยเร็ว ว่าพวกเขามาแล้ว"

สหายกระโจนลงจากต้นไม้เหมือนวานรตัวหนึ่งแล้ววิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว หวงซานอาศัยพุ่มไม้พรางตัว มองเข้าไปในเรือนต่อ น่าเสียดายที่ต้นไม้ ต้นนี้สูงไม่มากพอ เขาไม่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดภายในเรือน เห็นเพียงสตรีที่ เหมือนเทพธิดาผู้นั้นพูดคุยกับท่านยาสกุลจุ ศีรษะคนที่เหลือผลุบๆ โผล่ๆ ถูกกำแพงเรือนบดบังไว้พอดี

หวงซานเสียดายยิ่งนัก หากต้นไม้ต้นนี้สูงอีกสักหน่อยก็คงดี โฉน จึงได้เตี้ยจนเขาเห็นข้างในบ้านไม่ชัดเจน ทว่าสตรีผู้นั้นช่างงดงามอย่าง แท้จริง หวงซานเคยเห็นนางคณิกาชื่อดังที่เป็นม้าผอมมามาก แต่กลับ ไม่เคยเห็นผู้ใดโดดเด่นถึงเพียงนี้มาก่อน ความงามของนางมิใช่แค่ เครื่องหน้าที่ประณีต แต่ที่สะกดใจคนคือผิวพรรณที่ขาวปานหิมะ เรือนร่าง

อรรถอันแน่น ดวงตาและคิ้วอันเย็นชา ตลอดจนท่วงทีเปี่ยมเสน่ห์ที่แสดงออกมา สตรีที่เฝ้ายืนต่อให้งามเพียงใด เล่นสนุกไม่ก็ที่ที่รู้สึกเบื่อหน่ายไร้รสชาติ มีเพียงเทพธิดาที่เหมือนไม้แปดเปื้อนมลทินใดๆ คล้ายมีคล้ายไม่มีเยื่อใยเช่นนี้จึงจะปลุกเร้าหัวใจคนจนคณยุบิบ ยากจะด้านทานมากที่สุด

ทั้งที่หวนซนรู้ว่าตนเองต้องคอยสังเกตคนอื่นๆ ภายในเรือน แต่ยังคงอดไม่ได้ที่จะมองสตรีผู้นั้นหลายหน องค์กรksesื่อแพรมีสายสืบหญิงที่งามถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร คนงามเช่นนี้ชาวกรองอะไรบ้างที่จะล้วงมาไม่ได้

หวนซนจับตาดูอยู่เช่นนี้ด้วยหัวใจปั่นป่วน กว่าคนกลุ่มนั้นจะออกมา ท้องฟ้าก็มีดสลัวแล้ว หวนซนเกาะอยู่บนต้นไม้ รอให้คนเหล่านั้นเดินจากไปไกล เขาค่อยนำแถบผ้าสีแดงที่นัดหมายไว้ลวงหน้าผูกกับขานกพิราบและปล่อยมันบินจากไป

เขาคิดถึงสายสืบหญิงที่งดงามผู้นั้นแล้วในใจรู้สึกเสียดายทีเดียว แต่คนงามต่อให้เฝ้างามใจเพียงใด สุดท้ายชีวิตก็สำคัญกว่า อีกประเดี๋ยวตรอกนี้จะไม่สงบนัก เขายังคงรีบจากไปจะดีกว่า

นอกตรอกอยู่นั่ง

บุรุษรูปร่างกำยำผิวกายคล้ำเข้มในชุดเสื้อกับกางเกงทะมัดทะแมง ผู้หนึ่งเกาะอยู่บนหลังคา ดวงตาจับจ้องปลายกระบอกของปืน เล็งเป้าเข้าไปในตรอกตลอดเวลาพลางสบถอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย "ตั้งนานปานนี้แล้วไหนจะยังไม่ออกมาเสียที พี่ใหญ่บอกว่านี่เป็นองค์กรksesื่อแพรที่เก่งกาจที่สุดในราชสำนัก ตามความเห็นข้าก็ไม่ต่างจากชั้นที่พวกนั้น

ลักเท่าไร ภายใต้กำมือซ้ายอมอดทนได้ไม่เกินสามกระบวนท่า"

"รองประมุข ท่านพูดน้อยลงหน่อยเถอะ" คนข้างๆ ห้ามปราม "ประมุขใหญ่บอกแล้วว่าภารกิจครั้งนี้สำคัญอย่างยิ่ง ต้องสำเร็จเท่านั้น ไม่อาจล้มเหลวได้ คนเหล่านี้มาจากทางเหนือ มิได้หากินในทะเล หากเกิดข้อผิดพลาดอะไร เกรงว่าพวกเราจะรับผิดชอบไม่ไหว"

รองประมุขอยู่จางแค้นเสียงหยันหนึ่งที่ พูดอย่างดูแคลน "จะเกิดข้อผิดพลาดอะไรได้ พวกเขายังจะกล้าฆ่าข้าอย่างนั้นหรือ"

เดิมทีที่พวกเขาไม่กลัวเกรงเป็นเพราะได้ทำข้อตกลงกับทางการไว้ ก่อนหน้านั้นแล้ว ขอเพียงไม่แย่งชิงกิจการในเมืองของพวกเขาเพียงเงินและนายท่านทั้งหลาย พื้นที่อื่นๆ พวกเขากระทำตามใจได้เต็มที่ ทางทางจะสร้างทำเป็นไล่ตาม รอจนพวกเขาเข้าสู่ทะเลแล้วสองฝ่ายก็จบงานได้

นี่เป็นกฎที่ได้รับการยอมรับอย่างเงียบๆ โจรสลัดไม่เข้าเมือง ทางทางก็ไม่ออกทะเล แต่ปีที่แล้วเจ้าเจียงมีขุนนางหน้าใหม่ที่ไม่รู้ความมาคนหนึ่ง ถึงกับใช้ปืนระเบิดท่าเรือของอวี และสังหารชาวฝอหลางจีไปสามคน

ทุกคนที่อยู่ชายฝั่งต่างหวังจะแลกเปลี่ยนดินปืนกับชาวฝอหลางจี เจ้าคนแซ่จูผู้นั้นกลับฆ่าชาวซีหยาง ทั้งยังข่มขู่พวกเขา ขุนนางที่ไม่รู้ดีชั่วผู้นี้ล้ำเส้นเสียแล้ว เหล่าขุนนางหมิ่นเจ้าจึงร่วมมือกันอย่างหาได้ยาก แต่ละคนพากันแสดงความสามารถและให้บทเรียนกับคนแซ่จู

จุหวันตายลงอย่างรวดเร็วตามคาด ข้าหลวงใหญ่ถูกเปลี่ยนเป็นจางจิ้น พื้นที่ชายฝั่งทะเลกลับมาสงบอีกครั้ง การค้าดูเหมือนจะฟื้นฟูกลับมาเป็นปกติ แต่เวลาทุกคนออกมาข้างนอกกลับไม่กล้าวางอำนาจบาตรใหญ่เหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว

ผู้ติดตามเป็นคนสนิทของอู๋เซิงประมุขใหญ่ของเกาะจินไถ วันนี้

ถูกส่งมาคุ้มกันรองประมุขอุ้งจางโดยเฉพาะ อุ้งจางเป็นน้องชายเพียงคนเดียวของอุ้งเจิ้ง เยาว์วัยใจร้อน ประกอบกับถูกพี่ชายตามใจ นิสัยจึงเหิมเกริมอย่างมาก ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตาทั้งสิ้น ยามอยู่บนเกาะทุกคนล้วนยอมถอยให้เขาสามส่วน แต่วันนี้สถานการณ์คับขัน ผู้ติดตามจึงอดไม่ได้ที่จะเตือนสักคำสองคำ "รองประมุข วันนี้พวกเราไม่ได้ออกมาเที่ยวเล่น แต่มีภารกิจติดตัวอยู่ ถึงอย่างไรพวกเราก็เป็นเพียงชาวบ้าน หากคิดจะทำการค้าต่อไปยังคงต้องพึ่งพาได้เท่าพวกนั้น เรื่องที่พวกเขาสั่งการลงมาจึงมีอาจประมาทได้"

อุ้งจางไม่สบอารมณ์ทีเดียว ก่นด่าไม่หยุด "ได้เท่ากันสุนัขนะสิ ข้าว่าล้วนมีแต่พวกไม่เอาไหน ชี้ขลาดตาขาวกันทั้งนั้น!"

"เออละๆ" ผู้ติดตามตักเตือน "ที่นี่คือตัวเมืองซูโจว เป็นถิ่นของพวกเรา รองประมุขพูดให้น้อยลงหน่อยเถอะ"

อุ้งจางแม้ปากจะพ่นคำด่าอย่างดุเดือด แต่ในใจรู้ดีว่าภารกิจครั้งนี้สำคัญอย่างยิ่งยวด เกี่ยวพันถึงเรื่องต่อไปพวกเขาจะสามารถทำการค้าได้อย่างสะดวกราบรื่นหรือไม่ เขาอ่อนวอนอยู่นานกว่าพี่ใหญ่จะยอมตกลงมอบหมายภารกิจนี้ให้กับเขา อุ้งจางไม่อยากถูกคนบนเกาะดูถูก วันนี้เขาจะต้องกำจัดคนทางเหนือพวกนี้ให้สิ้น ยึดครองอย่างภาคภูมิต่อหน้าพี่ใหญ่!

ผู้ติดตามเห็นอุ้งจางสงบลงแล้ว ในที่สุดก็จ้องมองไปข้างหน้าได้อย่างสบายใจ สิ่งก่อสร้างในเจียงหนานไม่พิถีพิถันเรื่องความงาม ตรอกที่นี้ล้วนคับแคบ สภาพพื้นที่ของตรอกยู่จนถึงแห่งนี้ยิ่งแปลกประหลาด ตรอกวางตัวเป็นรูปสี่เหลี่ยม ไม่ว่าจะเข้าหรือออกล้วนต้องผ่านปากทางจุดนี้แน่นอน

งานนี้มาถึงอย่างกะทันหัน วันนี้ตอนกลางวันคนบนฝั่งแจ้งข่าว

มายังประมุขใหญ่อย่างเร่งด่วน บอกให้พวกเขาฆ่าคนคนหนึ่ง เพื่อเป็นการตอบแทนจะมอบสินค้านี้ให้พวกเขาจำนวนหนึ่ง เดิมทีประมุขใหญ่ไม่อยากจะเกี่ยวกับเรื่องภายในของพวกขุนนาง แต่เงื่อนไขที่อีกฝ่ายเสนอมานั้นมีมากมายจริงๆ ประมุขใหญ่ด้านทานความเย้ายวนไม่อยู่ สุดท้ายยังคงส่งคนขึ้นบก

ขณะเดียวกันคนบนฝั่งก็แจ้งความเคลื่อนไหวของเป้าหมายที่จะให้สังหารมาด้วย ตามข่าวที่ได้รับ วันนี้ตอนบ่ายอีกฝ่ายจะมาที่ตรอกฮั่นถั่งตอนนี้ยังไม่แน่ใจว่าผู้มาเป็นใคร ดังนั้นจึงต้องรอให้อีกฝ่ายออกมาจากบ้านสกุลจุเสียก่อน พวกเขาจึงจะแน่ใจว่าเป้าหมายเป็นใคร ถึงเวลาใช้นกพิราบที่ขาผูกผ้าแพรสีแดงเป็นสัญญาณ เนื่องจากอีกฝ่ายจะขึ้นเรือจากไปในครั้งนี้ ดังนั้นตรอกฮั่นถั่งจึงเป็นโอกาสเพียงครั้งเดียว คนสกุลจู่จะต้องฉวยโอกาสตอนอีกฝ่ายออกมาจากตรอกฮั่นถั่ง ใจมืดครั้งเดียวให้ถึงตาย

เดิมทีประมุขใหญ่คิดจะส่งลูกน้องที่ไวใจได้มากที่สุดไป แต่รองประมุขตามตอแยยิ่งนัก ประมุขใหญ่ศึกษาสภาพพื้นที่ของตรอกฮั่นถั่งล่วงหน้ามาแล้ว คิดในใจว่าพวกเขามีปืนไฟอยู่ ฆ่าขุนนางราชสำนักคนหนึ่งจากที่ไกลๆ ยังมีใช้เรื่องที่ไม่ต้องเปลืองแรงหรือ ดังนั้นจึงปล่อยให้รองชายของตนมา

พื้นที่ตรงนี้พวกเขาตั้งใจเลือกมาเป็นอย่างดี ไม่เพียงเป็นจุดที่ต้องผ่านหากจะออกจากตรอกฮั่นถั่งยังเหมาะกับการซุ่มโจมตี ต่อให้รองประมุขยังไม่โดนในนัดแรก คนที่อยู่ในจุดอื่นๆ ก็สามารถเกี่ยวหนุ่ได้ เมื่อครู่มีข่าวลือส่งมาว่าเป้าหมายเข้าไปในลานบ้านสกุลจุแล้ว คาดว่าอีกไม่นานคงจะออกมา พวกเขาจึงเทดินปืนออกมา บรรจุดินปืน กดให้แน่น และ

ใส่เชือกซุบเชื้อไฟทันที อยู่ในภาวะเตรียมพร้อม กระนั้นบัดนี้ดินปืนถูกบรรจุเรียบร้อยแล้ว พวกเขารออยู่นานแล้วกลับไม่เห็นมีคนออกมาจากตรอกเสียที

ผู้ติดตามพลอบโยนธงประมุขที่ฉุนเฉียวจนส่งปลงได้ก็กลั่นใจรอต่อไป ในที่สุดนกพิราบสีขาวตัวหนึ่งก็บินขึ้นมาจากกำแพงสีเทา ขามีแถบแพรสีแดงเส้นหนึ่งผูกไว้ กลุ่มคนที่ดักรออยู่จึงรู้ว่าเป้าหมายมาแล้ว

ในตรอกไม่มีคนพูดอะไร ปากกระบอกปืนที่เป็นรูสีดำเล็งไปยังทางออกเงียบๆ ผู้ติดตามกลั่นลมหายใจ รอให้เวลาในการลอบสังหารมาถึง

ตามหลักพวกเขาที่ล่องลอยอยู่กลางทะเลเป็นพวกไม่กลัวตาย แต่วันนี้ผู้ติดตามกลับรู้สึกว่ารุนแรงใจอย่างบอกไม่ถูก โดยเฉพาะตอนนี้ หน้าตาเขากระตือรือร้นอย่างรุนแรง ผู้ติดตามกำลังจะกดเปลี่ยนตาของตนเองเงียบๆ เสียงฝ่าเท้าพลันลอยมาจากปากทาง ถัดจากนั้นผู้ติดตามยังไม่ทันได้ตั้งตัว ข้างกายก็เกิดประกายไฟร้อนแรงขึ้นเสียก่อน

อู่จางยังปืนออกไปก่อนเวลา กระสุนปะทะกับมุมกำแพงเกิดเสียงปังหลายความเงียบท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรี ผู้ติดตามลอบสบต *รองประมุข* ปล่อยกระสุนเร็วเกินไป! แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาเอาผิด คนทั้งหมดต่างเล็งไปยังตำแหน่งเมื่อครู่และยังออกไป

ดินปืนผลัดกันระเบิดอยู่กลางอากาศ หินบนกำแพงถูกกระสุนหลักระเบิดจนแตกกระจาย ฝุ่นผงและหมอกควันฟุ้งไปทั่ว มองไม่เห็นเงาคนมากยิ่งขึ้น ผู้ติดตามขมวดคิ้ว ตนก็ไม่แน่ใจเช่นกันว่าเมื่อครู่ยังถูกเป้าหมายหรือไม่ เวลานี้เองอู่จางที่อยู่ข้างกายเทศินปืนและบรรจุกระสุนอีกครั้ง ชะโงกตัวและยังไปข้างหน้า

สัญญาตญาณการเอาตัวรอดจากความตายตลอดหลายปีบอกผู้ติดตามว่าสถานการณ์ไม่ดีแล้ว เขารีบโน้มน้าวอยู่จาง "รองประมุขถ้ายังอีกจะทำให้ทหารของราชสำนักรู้ตัว เวลาเหลือไม่มากแล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ!"

ภารกิจครั้งนี้เปรียบดังการดึงผมเส้นเดียวสะเทือนไปทั้งร่างกาย* เวลาล่าถอยถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรกแล้ว อยู่จางกลับไม่สนใจคำพูดของผู้ติดตาม ดึงดันจะฆ่าคนพวกนั้นให้ได้

เวลานี้โองหวังเหยียนซิงถูกวงแซนแข็งแกร่งทรงพลังคู่หนึ่งโอบกอดไว้พาไปหลบอยู่ในมุ่มอับ ลมหายใจของคนข้างหน้าอบอุ่นและพึงพาได้ เขาขวางอยู่เบื้องหน้านางเช่นนี้ราวกับอันตรายใดๆ ก็มิอาจกล้ากรายเข้ามาหวังเหยียนซิงซบไหล่ชายหนุ่ม อดทนกับเสียงระเบิดที่ดังสะเทือนแก้วหุระลอกแล้วระลอกเล่า

ในที่สุดเสียงเหล่านั้นก็เงียบลง ลู่เหิงปล่อยนางแล้วรีบถาม "เป็นอย่างไรบ้าง ได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

เมื่อครู่ตอนหวังเหยียนซิงจะเดินออกจากตรอก ดวงตาของลู่เหิงพลันสังเกตเห็นสะเก็ดไฟรั่วหนึ่งวาบผ่านไป ลู่เหิงตระหนักถึงความไม่ชอบมาพากลโดยสัญญาตญาณ เขากอดหวังเหยียนซิงถอยหลังมาทันที พวกเขาซ่อนตัวอยู่หลังกำแพง หลบเลี่ยงกระสุนปืนนัดแรกได้สำเร็จ จากนั้นกระสุนอีกหลายนัดก็พุ่งตามมา ลู่เหิงโอบหวังเหยียนซิงออกจากจุดเดิม ไปซ่อนตัวในมุ่มอับ

เวลานี้ลู่เหิงรู้สึกขอบคุณอาการตอบสนองต่ออันตรายของตนเอง

* ดึงผมเส้นเดียวสะเทือนไปทั้งร่างกาย หมายถึงการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยแต่ส่งผลในวงกว้าง

ที่ปมพะมาจากการใช้ชีวิตเสี่ยงตายตลอดหลายปีนี้เหลือเกิน ร่างกายจึงสามารถเคลื่อนไหวหน้าหน้าสติและความคิดได้ หาไม่แล้วนางย่อมตกอยู่ในอันตราย

หวังเหียนซิงสายหน้า ลู่เหิงเอาตัวบังหน้านางจนมิด แม้แต่เศษหินยังกระเด็นมาไม่ถูกตัวนางด้วยซ้ำ เวลานี้เองปลายจมูกนางพลันได้กลิ่นคาวเลือด เอ่ยถามอย่างตกใจ "ท่านได้รับบาดเจ็บหรือ"

ลู่เหิงฉีกผ้าขึ้นหนึ่งออกมาจากเสื้อตัวในอย่างคล่องแคล่ว พ้นแขนตนเองอย่างฉับไวไม่กี่ทีพลาญพุด "ไม่มีอะไร แค่ถูกเศษหินส่วนของกระสุนบาดผิวเท่านั้น เจ้าหลบอยู่ตรงนี้อ่าไปที่ใด อย่าส่งเสียง และอย่าจุดไฟ"

หวังเหียนซิงคว้าแขนเขาไว้อย่างลนลาน ถามเสียงค่อย "ท่านจะไปไหน"

ลู่เหิงกำลังจะพูดเสียงป็นข้างหลังก็ดังขึ้นอีก หวังเหียนซิงขดร่างด้วยความหวาดกลัว ลู่เหิงใช้แขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บกอดนางไว้ ขณะเดียวกันก็เริ่มนับจำนวนเสียงป็นในใจ

เมื่อครู่ดังทั้งหมดแปดครั้ง แต่บัดนี้ดังประปรายเพียงห้าครั้งเท่านั้น อีกทั้งยังมีความเป็นกลุ่มก้อนอย่างมาก คนแรกยังออกมา คนอื่นที่เหลือจึงทยอยติดตาม

นี่แสดงให้เห็นว่าเป็นไฟของพวกเขาไม่สามารถยิงกระสุนได้ทุกเวลา การเติมกระสุนระหว่างนั้นอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาครึ่งกำนูล

ลู่เหิงมีคำตอบในใจแล้ว เขาขอให้เสียงป็นไฟข้างนอกยุติลง ก่อนจะเรียกกองครักษ์สองคนมาคุ้มกันหวังเหียนซิง ขณะเดียวกันก็สั่งการกองครักษ์อีกหน่วยอย่างฉับไว "พวกเรามีปืนแปดกระบอก ยิ่งครั้งแรกแล้วไม่สามารถยิงครั้งที่สองต่อได้ทันที ตรงกลางอย่างน้อยต้องเว้นช่วง

เป็นเวลาครึ่งก้านรูป ถ่ายทอดคำสั่งลงไป ให้จับตาจุดจุดที่มีประกายไฟ
ระหว่างที่พวกเขาเดิมกระสุนหลังจากยิงปืนเสร็จสามารถตอบโต้ได้อย่าง
เต็มที่ มีสองคนอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือตรงข้ามตรอกนี้ น่าจะ
บนหลังคา ไปโอบล้อมพวกเขาที่ด้านหน้า"

ผู้ใต้บังคับบัญชาคุมหมัดรับคำสั่ง หยิบนกหวีดที่ใช้ส่งสัญญาณลับ
ออกมา เร่งถ่ายทอดคำสั่งออกไปรอบบริเวณ เดิมทีหวังเหยียนจึงเป็นห่วง
ลู่อิงมาก แต่ฟังจากน้ำเสียงของเขาแล้ว ดูเหมือนจะมีการเตรียมพร้อม
มาก่อน

ผู้ติดตามที่พวกเขาพาไปบ้านสกุลจูด้วยล้วนอยู่ในตรอกแห่งนี้
เหตุใดยังต้องใช้สัญญาณลับติดต่อกัน หรือว่าด้านนอกของพื้นที่ที่มุมโจมตี
ยังมีกำลังของลู่อิงแฝงตัวอยู่

ปืนไฟไม่ใช่อาวุธที่สมบูรณ์แบบไร้ช่องโหว่ ขอเพียงจับจุดอ่อนของอาวุธ
ที่ใช้ไฟได้ อาวุธร่อนยอมไม่อาจใช้งานได้ บัรริวของอู่เจิ้งรู้สึกถึงความ
ไม่ชอบมาพากล พยายามลากตัวอู่เจิ้งให้หนี แต่พวกเขาเพิ่งจะกระโดด
ลงบนพื้น ลูกธนูลับก็โจมตีมาจากทางด้านหลัง

เวลานี้เหล่าผู้ติดตามจึงตระหนักว่าพวกเขาหลงกลเสียแล้ว
กลับกลายเป็นถูกอีกฝ่ายจับตะพานในใจ*

เพื่อคุ้มกันอู่เจิ้ง แผ่นหลังของผู้ติดตามถูกฟันอย่างแรงหนึ่งแผล
ล้มทรุดอยู่บนพื้นลุกไม่ขึ้น กระนั้นต่อให้เขาจะสละชีพช่วยเหลือผู้เป็นนาย
แล้ว อู่เจิ้งกลับวิ่งหนีไปได้ไม่กี่ก้าวก็ถูกคนชุดดำที่กระโจนลงมาจากท้องฟ้า
กดตัวไว้

แขนของอู่เจิ้งถูกบิดโพลไปข้างหลัง ใบหน้าถูกกดกับพื้นแน่น

* จับตะพานในใจ อุปมาถึงการกระทำบางอย่างได้อย่างง่ายดายและมั่นใจว่าจะสำเร็จ

เขาเจ็บเหมือนไหลจะหลุด หน้าผากของอู่จางมีเส้นเลือดสีเขียววนขึ้นมา แต่ยังคงกัดฟันขมกลืนไว้ ไม่ยอมส่งเสียง เสียงต่อสู้และเสียงร้องตะโกนดังขึ้นรอบทิศ อู่จางรู้ว่าคนที่เขาพามาเกรงว่าคงเคราะห์ร้ายมากกว่าดี

คบเพลิงถูกจุดขึ้นในตรอก คนผู้หนึ่งเหยียบย่างลงบนแสงไฟที่วูบไหว เดินตรงมาหาพวกเขาช้าๆ เสียงฝีเท้าดังตึงๆ แผ่ความอันตราย อู่จางเหลือบตาขึ้นอย่างเปลืองแรง ภายใต้สีหน้าที่บิดเบี้ยวจนถึงที่สุด เขามองเห็นบุรุษในชุดสีม่วงเข้มคนหนึ่ง

แต่ก่อนอู่จางรู้สึกมาโดยตลอดว่าบุรุษสวมชุดสีแดงสีม่วงดูเหมือนอิสรตรี มีแต่ชั้นที่ในวังเท่านั้นที่แต่งกายเช่นนั้น ทว่าบุรุษตรงหน้ากลับสวมใส่เสื้อผ้าสีนี้ได้นามองยิ่งนัก ให้ความรู้สึกทั้งดงามและสูงส่งแต่ก็อันตรายถึงชีวิต แม้นบ่ไหลจะมีแถบผ้าผูกอยู่ก็ไม่ส่งผลต่อท่วงทีกิริยาของเขา

ทว่ายามเขาเอ่ยปากน้ำเสียงกลับชั่วร้ายเหี้ยมเกรียมต่างจากรูปโฉมภายนอกโดยสิ้นเชิง "หนีเก่งนักมิใช่หรือ ไฉนจึงไม่หนีแล้วเล่า ได้ยินว่ากองทัพดำหมิงหลายหมื่นยังสู้วอโค่วไม่ก็ร้อยละร้อยคนไม่ได้ ข้ายังคิดว่าพวกเจ้าเป็นทหารเทพจุติลงมาเสียอีก วันนี้ดูแล้วฝีมือก็แค่นี้เอง"

อู่จางตะลึงงัน บุรุษผู้นี้ก็คือขุนนางผู้แทนพระองค์ของราชสำนักที่พวกเขาต้องสังหารหรือ เขาเป็นใครกันแน่

บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเถรตรงผู้หนึ่งเหลือบมองอู่จางที่ล้มอยู่บนพื้นเร็วๆ กุมหมัดเอ่ยกับบุรุษคนก่อนหน้า "ดูดู ทุกคนถูกจับกุมไว้หมดแล้ว มีคนตายทั้งหมดห้าคนที่เหลือล้วนสามารถจับเป็นได้ขอรับ"

ดูดู องค์รักษ์เสื้อแพร... รุ่มาหน้าตาของอู่จางขยายกว้าง เขาได้แล้วว่าคนผู้นี้เป็นใคร

แม้ใจสลัดจะไม่สนใจพวกขุนนาง แต่ผู้บัญชาการท่านนั้นชื่อเสียง

โด่งดังเกินไปจริง ๆ ต่อให้อยู่ในท้องทะเลก็ยังเคยได้ยินชื่อของเขา

ประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย ไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน ชีวิตนี้เคยช่วยชีวิตฮองเต้ไว้ถึงสองหน เป็นแขนซ้ายและแขนขวาที่แท้จริงของฮองเต้...ลู่เหิง

ที่แท้บุคคลที่คนบนฝั่งต้องการสังหารคือเขา! ลู่จางโกรธแค้นที่คนพวกนั้นบิดบังความจริง แต่กลับไม่แปลกใจ มีเพียงลู่เหิงที่ควรค่าให้คนพวกนั้นวางแผนใหญ่โตถึงเพียงนี้เพื่อลอบสังหาร

ตอนที่ลู่จางลอบประเมินลู่เหิง ลู่เหิงก็กำลังก้มหน้าพิจารณาเจ้าที่มผู้นี้เช่นกัน อายุไม่มาก ผิวคล้ำเข้ม ช่วงล่างแข็งแรง มือมีหนังด้ามมองปราดเดียวก็รู้ว่าออกเรืออยู่เป็นประจำ เห็นได้ชัดว่านี่ก็คือโจรสลัดที่ยึดครองซุโจว ได้ยึนกลุ่มคนเมื่อครู่ที่พูดกัน ดูเหมือนจะเรียกเขาว่า 'รองประมุข'

ลู่เหิงฟังพอใจมาก โชคของเขายังคงดีถึงเพียงนี้ จัปกุมรองประมุขของพวกโจรสลัดได้ ลู่เหิงพูด "หากเจ้าให้ความร่วมมือตอนนี้ ข้าสามารถไว้ชีวิตเจ้าได้ เจ้าชื่ออะไร"

ลู่จางจะเชื่อลูกไม้เช่นนี้ได้อย่างไร คำสัญญาขององค์กรก็เสื่อมแพระทั่งผิยังไม่อยากจะเชื่อ ลู่จางแสสร้งทำที่เดือดดาลจนเขียว พ่นวาจาออกมาปัดยว

ลู่เหิงฟังแล้วขมวดคิ้ว ก้าวเทาที่อยู่ด้านข้างฟังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกระซิบข้างหูลู่เหิงเบา ๆ "ดูตุ ดูเหมือนเขาจะพูดภาษาขอรับ"

ภาษาขอ? เช่นนั้นคนผู้นี้ก็เป็นชาวตงอิงนะสิ ลู่เหิงกวาดตามองคนบนฝั่งอีกครั้งเหมือนมองกระสอบป่านใบหนึ่ง เอ่ยอย่างเฉยชา "พาตัวไปเอากลับไปสอบสวนในคุกใต้ดิน"

ลู่เหิงเดินผ่านอุ้งจางไปโดยไม่สนใจ อุ้งจางถูกกดร่างกับพื้นตลอดเวลา ตอนลู่เหิงเดินผ่าน เขาโค้งร่างขึ้นมากะทันหัน ปล่อยมิดเล่มหนึ่งออกจาก แขนเสื้อและโจมตีด้านหลังของลู่เหิง

เขาเห็นว่าไหล่ข้างขวาของลู่เหิงมีแผล คิดว่าอีกฝ่ายคงตอบสนอง ไม่ทันเป็นแน่ ขอเพียงจับลู่เหิงเป็นตัวประกันได้ย่อมสามารถหลบหนี ออกจากเมืองซูโจว

ตอนอุ้งจางโค้งตัวขึ้นมา ลู่เหิงหมุนตัวกลับมาอย่างทันท่วงที่เหมือนมี ดวงตาออกอยู่บนแผ่นหลัง เบี่ยงตัวหลบมิดเล่มนั้นและใช้มือซ้ายคว้า ข้อมืออุ้งจางไว้ อุ้งจางคิดไม่ถึงว่ามือซ้ายของลู่เหิงจะมีพลังกำลังถึงเพียงนี้ เขาใช้เรียวยาวที่มีทั้งหมดผลัดมีดไปข้างหน้า ลู่เหิงกลับปัดตรงข้อต่อเขา อย่างแรง กระดูกของอุ้งจางเจ็บแปลบอย่างรุนแรงเหมือนแตกละเอียด นิ้วมือคลายออกโดยไม่รู้ตัว ลู่เหิงออกแรงสะบัดไปด้านข้าง มีดสั้นหล่น ลงบนพื้นดังเคร้ง

อุ้งจางสูญเสียอาวุธไป องครักษ์เสื้อแพรข้างหลังหลุดมาถึง กัวเทาใช้ ดาบกระแทกไปที่ข้อพับขาของอุ้งจางอย่างแรง เรื่องพวกนี้องครักษ์เสื้อแพร ถนัดอยู่แล้ว คนกระตุกแข็งตั้งมากมายยังทนไม่ไหว มีต้องพุดถึงอุ้งจาง เขาคุกเข่าลงกับพื้นดังตู่บั่นที่ กัวเทามัดมือทั้งสองข้างของอุ้งจางโพลงหลัง และกดเขาลงไป ลู่เหิงหมุนข้อมืออย่างผ่อนคลาย ชักดาบเล่มหนึ่งจาก ด้านข้างซ้าย และแทงไปที่ต้นขาของอุ้งจางในทันใด

ขาของอุ้งจางถูกแทงจนทะลุ เขาแผดเสียงโหยหวนทันใด ลู่เหิง คลายมือออก ท่วงที่ยังคงผ่อนคลายขณะพุด "ช่วงล่างไม่เลวทีเดียว เช่นนี้ ยังสามารถดิ้นหลุดได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ทำลายขาสองข้างนี้ทิ้งเถอะ"

อุ้งจางแผดเสียงร้องไม่หยุด ลู่เหิงโบกมือเป็นสัญญาณให้คนลากตัว

ออกไป องค์รักษ์เสื้อแพรด้านข้างก้าวขึ้นมา ชักดาบของตนเองออกมาแทงโดยไม่ปราณีแม้แต่หน้าอก อยู่ข้างแผดร้องอย่างเจ็บปวดอีกครั้ง ไม่นานก็ถูกยัดผ้าในปากและลากตัวไป รอบด้านกลับคืนสู่ความเงียบสงบ ลู่เหิงทำสิ่งที่เมื่อครูนี้อยากทำต่อ เก็บปืนไฟรูปร่างประหลาดกระบอกหนึ่งขึ้นมาจากพื้น

ค่ายเดินจี้ก็มีปืนไฟ อย่างในเรือของลู่เหิงก็มีปืนอยู่หลายหีบ แต่ปืนไฟของตำหมิงมีขนาดใหญ่ เวลายิงยุ่งยากล่าช้า ทว่าปืนไฟเหล่านี้กลับมีขนาดกะทัดรัดพกพาง่าย ปากกระบอกปืนมีขนาดเท่ากระสุนตะกั่วกลมเท่านั้น ระยะยิงกลับไกลกว่าปืนไฟของตำหมิงมาก แรงทะลุทะลวงก็รุนแรงกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ลู่เหิงเปี่ยมไปด้วยความสนใจในอาวุธกระบอกนี้ เขาถืออยู่นานก่อนจะส่งให้กัวเทา "เอากลับไปศึกษา"

ลู่เหิงทิ้งกัวเทาไว้ให้เก็บกวาดสนามรบ ตนเองเอามือโพล่หลังเดินออกไปข้างนอก ปากตรอกมีคนกลุ่มหนึ่งล้อมวงอยู่ องค์รักษ์เสื้อแพรเห็นเขาก็รีบขอรับผิด "ตูตูโปรดอภัย ข้าพเจ้าน้อยคุ่มกันสูญหายได้ไม่ดี..."

หวังเหยียนซิงเอ่ยขัดคำพูดขององค์รักษ์เสื้อแพร "เป็นข้าตั้งต้นจะมาเอง แผลของท่านเป็นอย่างไรบ้าง"

ผ่านการต่อสู้เมื่อครูนี้อาการแผลของเขาปรือออกอีกครั้ง แต่ยามอยู่ต่อหน้าหวังเหยียนซิง ชายหนุ่มกลับคลี่ยิ้มผ่นคลาย "ไม่เป็นอะไร แค่แผลถลอกเท่านั้น"

หวังเหยียนซิงไม่เชื่อ แผลถลอกจะมีกลิ่นคาวเลือดรุนแรงถึงเพียงนี้ได้อย่างไร อาศัยแสงจากคบเพลิง นางพลันเห็นเลือดบนมือเขาจึงอุทานด้วยความตกใจ "มือของท่านเป็นอะไร"

ลู่เหิงถึงได้ตระหนักรู้ว่ามือของตนเปื้อนเลือด น่าจะเป็นเลือดที่กระเด็นมาจากการแทงขาของอู่จางเมื่อครู่นี้ ลู่เหิงหาผ้าเช็ดหน้าไม่ได้ ชั่วขณะจึงเช็ดมันกับแขนเสื้อของตนเอง บอกหญิงสาวเสียงนุ่ม "ไม่ใช่เลือดของข้าหรือ เป็นเลือดของผู้คนที่กระเด็นมาโดนโดยไม่ทันระวัง"

องค์กรเสื้อแพรจำนวนมากที่อยู่รอบด้านต่างพูดไม่ออก กลืนคำวโลหิตและกลืนดินปืนบริเวณนี้ยังไม่จางหายไป ยืนอยู่ในสถานที่สภาพเช่นนี้ ไฉนตู่จิงจะสามารถใช้น้ำเสียงที่อ่อนโยนถึงเพียงนี้พูดคุยกับฮูหยินได้อีกทั้งเลือดของใครกันที่จะกระเด็นมาถูกตัว 'โดยไม่ทันระวัง' ได้

หวังเหยียนซิงไม่คิดที่จะใคร่ครวญถึงช่องโหว่ในคำพูดเขา เรื่องเร่งด่วนในตอนนี้เป็นเรื่องการบาดเจ็บให้ลู่เหิง นางม้มปากก้าวเข้าไปจับมือเขาไว้ ลู่เหิงรู้สึกได้ว่านิ้วมือนางเย็นเฉียบจึงออกแรงบีบมือนาง พลังปลอบโยน "ไม่เป็นไรแล้ว"

พวกเขาเพิ่งจะพูดจบ ท้องฟ้าราตรีอีกด้านหนึ่งพลันมีแสงสว่างโชติช่วง ลู่เหิงกับหวังเหยียนซิงเงยหน้าพร้อมกัน หวังเหยียนซิงเห็นทิศทางของเปลวไฟชัดเจนแล้ว รุ่มานตาหดลง "เป็นเรือของพวกเขา?"

หลังจากลู่อู่วู้ซิงส่งหวังเหยียนซิงกับลู่เหิงจากไปแล้ว หัวใจยังคงเต้นตึกตัก นางแค้นที่ตนเองเป็นเพียงสตรีคนหนึ่ง นอกจากร้องไห้ก็ทำอะไรเพื่อบิดาได้ หวังว่าคนกลุ่มนั้นจะสามารถนำหลักฐานไปยังเบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้ได้จริงๆ เรียกเรื่องความเป็นธรรมแทนบิดา!

ท่านยายยังคงบ่นไม่หยุดว่าคนต่างถิ่นดีแต่รังแกผู้อื่น จูหวนถูกลูกคนเหล่านี้บีบคั้นจนตาย บ่าวเฒ่าไปติดเตาทำอาหารในห้องครัว ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติราวกับวันนี้เป็นเพียงอีกหนึ่งวันที่แสนธรรมดาและ

น่าเบื่อของนาง

จูวี่ชีวี่ว่ารุ่นใจเหลือเกิน เดินวนไปมาอยู่กับที่หลายรอบจึงนึกขึ้นได้ว่าจะไปช่วยงานในครัว ตอนที่นางสาวข้าวพลันไต้ยินเสียงระเบิดดังมาจากข้างนอก ด้วยมีม่านราตรีเย็บส่งดขวางกันอยู่ เสียงเหล่านั้นจึงฟังดูห่างไกลและไม่เหมือนจริง จูวี่ชีวี่ตะลึงงันอยู่นาน ก่อนจะรีบวางข้าวลง ผลุนผลันออกไปโดยไม่ดูทาง

ท่านย่าเดินออกมาเช่นกัน จับขอบประตูมองไปยังขอบฟ้า "นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

ทุกครัวเรือนในตรอกต่างตกใจกับเสียงปืนที่ดังขึ้นอย่างรุนแรง ทว่าทุกบ้านปิดประตูหน้าต่างแน่น ไม่มีผู้ใดกล้าออกไปสอดส่องดูข้างนอก จะเกิดอะไรขึ้นได้เล่า ยังมีใช้พวกวอไคว่บุกเข้าเมืองมาแล้วหรือ เมื่อก่อนวอไคว่จะปล้นชิงอยู่ตามหมู่บ้านเท่านั้น ไม่คิดว่าบัดนี้จะเหิมเกริมถึงขั้นบุกเข้ามาในตัวเมืองซูโจว!

สกุลจู่ที่เหลืออยู่เพียงสามคนล้อมวงอยู่ด้วยกัน ตกใจจนใบหน้าซีดเผือด หากวอไคว่บุกเข้ามาในบ้าน ด้วยสภาพของแต่ละคนย่อมไม่มีเรี่ยวแรงจะตอบโต้ ท่านย่าสกุลจู่ทั้งเดือดตาลทั้งหวาดหวั่น คำเป็นภาษาอู๋ที่แปร่งเพี้ยนไม่หยุด ประเดี๋ยวคำพวกวอไคว่สมควรตาย ประเดี๋ยวคำพวกขุนนางใจโหด จูวี่ชีวี่นั่งอยู่ข้างกายท่านย่าโดยไม่พูดอะไร แต่นางกลับรู้สึกได้ว่าเสียงปืนข้างนอกไม่ใช่พวกวอไคว่ แต่เป็นคนกลุ่มนั้นต่างหาก

ไม่รู้ร้ออยู่นานเพียงใด เสียงยิงปืนข้างนอกจึงยุติลงในที่สุด ทุกคนโล่งอกอย่างเห็นได้ชัด ทว่าทุกคนโล่งใจได้ไม่นาน ประตูใหญ่สกุลจู่ที่เย็บเหงามาแต่ไหนแต่ไรก็ถูกเคาะกะทันหัน

ในตรอกที่เพิ่งจะเกิดการต่อสู้ ท่ามกลางราตรีดำมืดเงียบสงัด เสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นในเวลาเช่นนี้ต้องไม่ใช่สัญญาณที่ดีแน่นอน บ่าวเฒ่าเดินกะเผลกไปที่ห้องครัวหมายจะหยิบท่อนไม้ จู่วี่ชี้ขวางเขาไว้รวบรวมความกล้าถามออกไป "ใครกัน"

"คุณหนูจู่" คนข้างนอกพูด "เมื่อครู่ตอนนำเสื้อผ้ามาคืนท่านผิอญทำของขึ้นหนึ่งตกไว้ คุณชายบ้านข้างจึงสั่งให้ข้ากลับมาเอา"

เป็นพวกเขา! จู่วี่ชี้ขวางใจลุกขึ้นไปเปิดประตูนอกประตูเมืองครักษ์หน้าคั่นคนหนึ่งยืนอยู่ เขาแสดงป้ายคำสั่งให้จู่วี่ชี้ขวางอย่างรวดเร็ว กดเสียงเบาเอ่ย "ใต้เท้าบอกว่าที่นี่อาจจะไม่ปลอดภัยแล้ว รบวงคุณหนูจู่เก็บข้าวของโดยเร็วที่สุดและย้ายไปพร้อมพวกข้า"

สกุลจู่ฐานะขัดสนไม่มีข้าวของให้เก็บมากนัก นางไม่มีเวลาอธิบายกับท่านย่า ได้แต่ใช้กำลังดึงตัวท่านย่ากับบ่าวเฒ่าออกจากบ้าน พวกเขาออกมาได้ไม่นาน ท่านย่าพลันชี้ไปข้างหลังร้องว่า "ที่นั่นโดนจิ้งมีแสงไฟ"

จู่วี่ชี้ขวางหันกลับไป เห็นตรงขอบฟ้ามีแสงไฟลุกไหม้โชติช่วงอยู่จริง ๆ หลายครัวเรือนต่างผลักระตูออกมาเสียบๆ ซี่มีอชีไม้ไปบนท้องฟ้า

คำคืนที่ดูเหมือนจะสงบคืนนี้ ในตัวเมืองซูโจวกลับไม่มีใครกล้าออกจากบ้าน พวกเขาต่างตระหนักรู้ว่ามีเหตุการณ์บางอย่างที่ต่างไปจากเดิมเกิดขึ้นเสียแล้ว

127

ริมท่าเรือ

อยู่เชิงเร่งให้ลูกน้องชนของโดยเร็ว ทั้งยังหันกลับไปมองภายใน
ตัวเมืองอย่างร้อนใจเป็นครั้งคราว

เมื่อครู่ดูเหมือนเขาจะได้ยินเสียงปืน อีกทั้งยังไม่ใช่แค่คนเดียว
เหตุใดอยู่ข้างจึงยิงปืนหลายครั้งเช่นนี้ หรือว่าการลอบสังหารไม่ราบรื่น

ตามแผนการที่วางไว้ ตอนนี้พวกเขาควรออกจากเมืองแล้ว แต่ไหน
จึงไม่เห็นคนแม้แต่คนเดียว

คนผู้หนึ่งที่ไว้หนวดเคราแพะ ทำทางเหมือนที่ปรึกษาวิ่งเข้ามาแจ้งว่า
"ประมุขใหญ่ หนีถูกชนลงเรือทั้งหมดแล้ว ตกตึกจะเดินเรือลำบาก
พวกเราต้องรีบไปแล้วขอรับ"

อยู่เชิงมองไปยังทิศทางของตัวเมืองชูใจด้วยแววตาลึกล้ำ "แต่อยู่ข้าง
ยังไม่มา"

"รองประมุขอาจจะออกจากเมืองทางอีกประตู" อุ้งเชิงมีอาจตั้งใจจากน้องชายได้ แต่ที่ปรึกษากลับต้องคำนึงถึงชีวิตของตนเอง เขาโน้มหน้าไม่หยุด "ประมุขใหญ่ บนเรือของพวกเรายังมีปืนไฟของราชสำนัก หากถูกจับได้ย่อมเป็นความผิดมหันต์ถึงขั้นยัดทรัพย์และประหารชีวิตคนทั้งตระกูล ชีวิตของพี่น้องหลายร้อยคนบนเกาะจินไถล้วนอยู่ในกำมือของประมุขใหญ่นะขอรับ"

วันนี้ตอนเที่ยงพวกเขาได้รับสารลับจากบนฝั่ง ทราบว่ามีเรือลำหนึ่งบรรจุอาวุธจอดเทียบอยู่ที่ท่าเรือชูโจว ทว่าเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนพวกเขาจะต้องสังหารคนผู้หนึ่งให้ขุนนางเหล่านั้น เกาะจินไถแม้จะพึ่งพาการทำการค้ากับชาวฝอหลางจี แลกเปลี่ยนปืนไฟของซีหยางมาได้ แต่น้ำที่อยู่ไกลอย่างไรเสียก็มีอาจดับความกระหายที่อยู่ใกล้ได้* หากได้มาซึ่งคลังอาวุธของราชสำนัก ต่อไปพวกเขาอยู่บนท้องทะเลย่อมไม่ต้องเกรงกลัวผู้ใดอีก

เง็กเง็กเข้ายวนเกินไป แม้เวลาจะกระชั้นมาก แต่อุ้งเชิงยังคงตอบตกลง ในสารลับบอกว่าเป้าหมายในการลอบสังหารจะเดินทางออกจากชูโจวคืนนี้ พวกเขาต้องสังหารอีกฝ่ายให้ได้ก่อนหน้านั้นและแย่งชิงอาวุธมา อุ้งเชิงตรวจนับกำลังคนและออกเดินทางอย่างเร่งรีบ อุ้งข้างยืนกรานจะเข้าเมืองไปสังหารขุนนางจากนครหลวง อุ้งเชิงห้ามไม่ได้จึงได้แต่ปล่อยให้เขาไป

อุ้งข้างทุ่มจุมโจมตีสอยในเมือง ส่วนอุ้งเชิงนำกำลังลอบโจมตีสอยของทางการ หากพูดถึงฝีมือทางน้ำ ไม่มีใครเทียบกับพวกเขาได้ อีกทั้งได้ยืนยันว่าขุนนางพวกนี้มาจากทางเหนือ แม้แต่ว่ายน้ำยังว่ายไม่เป็น ยิ่งไม่มีทาง

* น้ำที่อยู่ไกลอย่างไรเสียก็มีอาจดับความกระหายที่อยู่ใกล้ได้ เปรียบเทียบว่าวิธีการที่เห็นผลช้าไม่สามารถแก้ปัญหาที่เร่งด่วนได้

เป็นคู่ต่อสู้ของพวกเขาได้

พวกเขาพายเรือลำเล็กมาประชิดเข้าไปใกล้อย่างเงียบๆ พวกที่ว่ายน้ำเก่งดำลงไปได้น้ำ เจาะรูที่ก้นเรือ ผู้คนบนเรือลนลานตามคาดอาศัยช่วงที่พวกเขาวิ่งไปตรวจสอบจุดที่น้ำรั่วกันหมด อุ้งเชิงก็สั่งการให้ลูกน้องขึ้นไปบนเรือโดยเร็ว ทหารบนเรือเป็นเปิดที่ไม่เคยสัมผัสน้ำ* แต่ละนายทนการโจมตีไม่ได้ พอตกจากเรือก็เหมือนเกี้ยวลงหม้อ ฟันฟองน้ำออกมาสองทีก็จมหายไปไม่เห็นเงาแล้ว คนบนเกาะจินใดชนย้ายหนีไม่ขึ้นไปบนเรือของตนอย่างว่องไว จนจนเกลี้ยงแล้วยังไม่ลืมวางเพลิงเผาเรือ

แสงไฟสว่างโชติช่วง ส่องสว่างผืนน้ำไปครึ่งแถบ ที่ปรึกษาทูลว่า จะมีคนไล่ตามมาจึงร้อนใจอยากจะรีบจากไป แต่ประมุขใหญ่ของพวกเขา กลับเอาแต่จ้องไปที่ประตูเมืองเหมือนวิญญูณหลุดลอย ที่ปรึกษาเร่งรัดไม่หยุด อุ้งเชิงยังคงไม่หวั่นไหว เขาจ้องเขม็งไปยังตัวเมืองแล้วกัดฟันพูด "รออีกประเดี๋ยว"

คนอื่นๆ บนเรือทนไม่ไหวแล้ว บ่นว่าไม่หยุด อุ้งเชิงแม้จะเป็นประมุขใหญ่ก็ไม่อาจเอาชีวิตของทุกคนมาล้อเล่นได้ เขาถูกบีบคั้นจนหมดหนทาง ได้แต่เหลียวมองไปยังประตูเมืองอย่างไม่มีนิยอ ตัดใจออกคำสั่งอย่างเจ็บปวด "ออกเรือ"

ที่ปรึกษารับรับคำ ทุกคนรอเพียงคำพูดนี้ของเขา เรือแล่นออกไปทันที ท่าเรือห่างไกลออกไปเรื่อยๆ พาให้เมืองซุโจวที่เต็มไปด้วยแสงไฟกลายเป็นเพียงเงาดำเลือนรางบนฝั่ง

คนบนเกาะจินใดได้อาหารจำนวนมากมาโดยมีต้องลงแรง ทุกคน

* เปิดที่ไม่เคยสัมผัสน้ำ อุปมาถึงคนที่ว่ายน้ำไม่เป็น

ต่างตื่นตื่นยินดี แต่ติดที่ประมุขใหญ่ยังมีสีหน้าเคร่งขรึม พวกเขาจึง
ไม่กล้าแสดงออก ได้แต่แอบกระซิบกระซาบกันตรงมุมหนึ่ง "วันนี้สะใจ
เหลือเกิน ข้าวของบนเรือทั้งลำตกเป็นของพวกเราทั้งหมด หีบพวกนั้น
หนักจริงๆ ตอนนี้แขนข้ายังชาไม่หาย"

"นั่นสิ ทหารพวกนั้นก็ไม่น่าเอาไหนเกินไปแล้ว ข้าต่อยมัดเดียวก็ล้ม
พวกเขาได้หนึ่งคน นี่นะหรือองค์รัชสีเสื้อแพรฝีมือดี น่าหัวเราะจริงเชียว
หากให้ข้าไปเป็นองค์รัชสีเสื้อแพรบ้างอาจจะได้ตำแหน่งผู้บัญชาการก็ได้"

คนกลุ่มหนึ่งหลบอยู่ตรงมุมเรือพลางหัวเราะอย่างโอหัง เรือแล่น
ลึกเข้าไปในท้องทะเลอันมืดมิด ไม่นานก็มองไม่เห็นแม้กระทั่งชายฝั่ง
ระยะห่างเช่นนี้ต่อให้ทหารเรือของราชสำนักคิดจะได้ตามก็ตามไม่ทันแล้ว
คนบนเรืออีกheimมากยิ่งขึ้น แปะมือฉลองกัน

คืนนี้ไร้จันทร์ แสงดาวหุบหุบ เรือที่ลูกใหม่จึงยิ่งสะอึกตา เปลวไฟ
สว่างโรจน์สาดส่องผิวน้ำจนเกิดเงาดำกระเพื่อม ประหนึ่งได้นำเป็น
โลกอีกใบ ทันใดนั้นเสียงแหวกน้ำดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง บุรุษหลายคน
ผุดขึ้นจากผิวน้ำในสภาพซุ่มซอก ทุกคนช่วยอุดตึงกัน ปีนขึ้นฝั่งอย่าง
เปลื้องแรง

"คนกลุ่มนี้ซุกซนจริงๆ ทำเอาข้าเกือบขาดใจตาย ตูตาคาดเดา
เหตุการณ์แม่นยำโดยแท้ เควาะห์ดีที่คนที่ผลัดเวรอยู่บนเรือถูกเปลี่ยน
เป็นคนที่ว่ายน้ำเป็นทั้งหมดแล้ว หาไม่เรื่องในวันนี้นคงไม่ง่ายดายจริงๆ"

"ตรวจสอบกันหน่อย คนยังอยู่ครบหรือไม่"

"ล้วนอยู่ครบ บางส่วนได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่มีใครเสียชีวิตขอรับ"

"เจ้าพวกนั้นแฝงตัวเข้าไปได้หรือยัง"

"ได้นำมีศพบของโจรสลัด แต่ถูกถอดเสื้อผ้าออก น่าจะแฝงตัวเข้าไป

แล้วขอรับ"

"ดี!" หัวหน้าหน่วยใช้ฟันกัดแถบผ้าไว้ ดังแรงๆ และพันแขนข้างที่
ได้แผล "กลับเข้าเมือง ไปรวมตัวที่โรงเตี๊ยม"

เมื่อมีการต่อสู้เกิดขึ้นในตรอก ทั้งเรื่องที่ทำยังลุกไหม้ขึ้นมา ในที่สุด
เหตุการณ์เหล่านี้ก็สร้างความตื่นตระหนกให้กับจวนขุนนางในชุกโจว
คนกลุ่มหนึ่งรอดมายังสถานที่เกิดเหตุภายใต้การห้อมล้อมของทหาร
พวกเขาเห็นลู่เหิงแล้ว เอ่ยถามด้วยความตกใจระคนสงสัย "ท่านเป็น
ใครกัน"

ลู่เหิงร่างกายมีแผล แต่ท่วงที่ยังคงสุขุม ดูน่ายำเกรงได้โดยไม่ต้อง
แสดงอารมณ์โกรธออกมา ผู้ติดตามข้างกายเขาแต่ละคนก็องอาจ
ไม่ธรรมดา ท่าทางเช่นนี้ดูไม่เหมือนพ่อค้าหรือชาวบ้านทั่วไปเลยจริงๆ
ลู่เหิงพยักหน้าให้ผู้ที่เป็นหัวหน้านิดๆ พลางพูด "ผู้แซ่ลู่เป็นผู้บัญชาการ
สูงสุดของครักซ์เสื่อแพร เมื่อครู่จับกุมผู้กระทำความผิดที่หลบหนีได้กลุ่มหนึ่ง
อาจจะส่งเสียงครีกริโครมไปบ้าง รบกวนเวลาพักผ่อนของท่านแล้ว
ต้องขออภัยอย่างมาก"

คือนี่เคลื่อนไหวอย่างเอิกเกริกเช่นนี้ การกระทำของลู่เหิงต้องถูกคน
พบเห็นแล้วแน่นอน เขาจึงตัดสินใจเปิดเผยฐานะตนเองเสียเลย ดูว่า
คนกลุ่มนี้จะทำอย่างไร

คนของจวนว่าการเมืองชุกโจวได้ยินคำว่า 'ผู้บัญชาการสูงสุด
ของครักซ์เสื่อแพร' ใบหน้าต่างฉายความตื่นตระหนก ผู้เป็นหัวหน้า
ก้าวขึ้นมา ยิ้มพลางประสานมือกล่าว "เป็นลู่ตูตูเองหรือ ไม่ทราบว่าคุณ
มาเยือนจึงมิได้ออกไปต้อนรับตั้งแต่แรก ผู้น้อยรองเจ้าเมืองชุกโจววิเสียว

โชคได้พบตูด ผู้น้อยรับคำสั่งจากใต้เท้าเจ้าเมืองให้มาตรวจดูบริเวณที่เกิดเสียงระเบิด ไม่คิดว่าจะเป็นตูด ผู้น้อยจะส่งคนไปที่จวนว่าการแจ้งท่านเจ้าเมืองเดี๋ยวนี้ จะได้จัดงานเลี้ยงต้อนรับตูด"

"งานเลี้ยงต้อนรับนั้นไม่ต้องหรอก" แขนข้างหนึ่งของลู่เหิงอาบย้อมโลหิต แต่ยังคงยืนอยู่ใต้ผืนฟ้ายามราตรีอย่างผึ่งผาย ไม่เห็นความทุกข์ทรมานแม้แต่น้อย เขาเอ่ยเสียงเรียบ "ข้าเตรียมที่พักไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่อยากให้เอิกเกริก อีกอย่างถ้ารองเจ้าเมืองอวยากจะเลี้ยงต้อนรับมิสู้ออกไปที่ท่าเรือนอกเมือง ดับไฟบนเรือลำนั้นเสียก่อนเถอะ"

"ผู้น้อยไม่เข้าใจความหมายของลู่ตูด"

ลู่เหิงยิ้มน้อยๆ พลางมองพวกเขา น้ำเสียงไม่ยินดียินร้าย "เรือลำนั้นเป็นของข้าเอง"

ลู่เหิงซึ่งเป็นคนที่ถูกเผาเรือไม่ลนลานกลับเป็นขุนนางซื่อสัตย์ที่ทำท่าเหมือนกำลังเผชิญศึกหนัก รับประทานอาหารไปดับเพลิงที่ริมฝั่ง ไล่ขุนนางและทหารพวกนั้นไปแล้ว ลู่เหิงจึงพาคนกลับโรงเตี๊ยม คราวนี้พวกเขาต้องเร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่สะดวที่จะพาหมอมารด้วย ใ้หม่อในท้องที่ลู่เหิงก็ไม่ไว้วางใจ สุดท้ายหวังเหยียนซิงจึงเป็นคนทำแผลให้เขา

แขนของลู่เหิงถูกเศษชิ้นส่วนของกระสุนที่ถูกยิงออกมาแตกกระจายบาดผิว เคราะห์ดีที่ไม่โดนจุดสำคัญ แคเลือดออกมาหน่อยเท่านั้นหวังเหยียนซิงฝึกยุทธ์ตั้งแต่เล็ก รู้วิธีการกับบาดแผลเบื้องต้น นางใช้ที่คืบนำเศษเล็กๆ ออกมาจากปากแผลอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็ใช้ล้าสี่ขุบสุรา "ข้าจะใช้สุราล้างแผลแล้ว อาจจะเจ็บสักหน่อย"

ลู่เหิงผงกศีรษะ สมัยก่อนเวลาพวกเขาทำความสะอาดแผล

ล้วนใช้สุราฤทธิ์แรงราดลงบนบาดแผลโดยตรง การกระทำของนางอ่อนโยนเกินไปจริง ๆ หัวงเหียนซิงล้าแผลให้เขาอย่างระมัดระวัง นางกลัวเขาจะเจ็บจึงตั้งใจเบี่ยงเบนความสนใจของเขา "เรือใหม่ไปแล้ว ท่านกลับดูไม่ร้อนใจแม้แต่หน่อย"

"ใหม่ถึงเพียงนั้นแล้ว ข้าร้อนใจยังจะมีประโยชน์อันใด" ลู่เหิงว่า "เพลงเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้มากที่สุด ไม่ระวางนิตเดียวก็อาจเสียชีวิตได้ ไม่ว่าใครไปกดไฟฟ้าได้ทั้งนั้น เช่นนั้นก็ให้ทหารของซูโจวไปเสี่ยงตายเถอะ"

การดับเพลิงเป็นงานที่อันตรายและยากลำบาก ช่างในไม่แน่อาจยังมีดินปืนหลงเหลืออยู่ ลู่เหิงไม่อยากเอาชีวิตของผู้ใต้บังคับบัญชาของตนเองไปเสี่ยง ประจบเหมาะอะไรเสียพาคคนมาพอดี เรื่องที่ต้องมีคนตายเช่นนี้ก็มอบหมายให้ขุนนางซูโจวพวกนี้ไปจัดการแล้วกัน

ล้าลี้ถูกโลหิตย้อมจนเป็นสีแดงอย่างรวดเร็ว หัวงเหียนซิงเปลี่ยนล้าลี้ก่อนใหม่พลาถาม "ท่านรู้อยู่แล้วใช่หรือไม่"

ลู่เหิงหัวเราะเบา ๆ "รู้อะไร"

เมื่อวานหัวงเหียนซิงร่วมวางแผนกับลู่เหิงโดยให้นางคิดหาวิธีเข้าไปพูดคุยกับจูอวีชีว หากสองคนสามารถอยู่ร่วมกันตามลำพังได้ หัวงเหียนซิงจะฉวยโอกาสนี้หาเหตุผลในการไปเยือนบ้านของอีกฝ่าย และบอกให้จูอวีชีวเตรียมหลักฐานไว้ล่วงหน้า วันนี้ตอนเห็นจูอวีชีวบนถนน หัวงเหียนซิงจึงพลิกแพลงตามสถานการณ์และคิดถึงปิงเล่าขึ้นมา

สตรีผัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นโอกาสที่จะได้อยู่ตามลำพังอย่างสมเหตุสมผล หลังจากนั้นยังสามารถไปเยือนโดยอ้างว่านำเสื้อผ้าไปคืนเดิมที่แผนการครึ่งช่วงแรกดำเนินไปอย่างราบรื่น แต่พอพวกเขาออกจาก

บ้านสกุลจุลกลับถูกคนชุ่มใจมดี

ห้วงเหียนชิงประชิดเข้าไปใกล้ลู่เหิง เอ่ยถามด้วยเสียงกระซิบ
"ใครกันที่แพร่พรายเรื่องที่พวกเราจะไปเยือนบ้านสกุลจุลตอนบ่ายออกไป"

ลู่เหิงต้องทำแผล อารมณ์ครึ่งท่อนบนจึงถูกถอดออก ห้วงเหียนชิง
นั่งอยู่ข้างกายเขา ตอนนางขยับเข้ามาใกล้ ลมหายใจกระทบผิวกายของ
ชายหนุ่มเบาๆ ชวนให้เขาทั้งคันทั้งรู้สึกเย็นสบาย ลู่เหิงกระดิกนิ้ว "เจ้า
มานี่สิ แล้วข้าจะบอกให้"

ห้วงเหียนชิงรีบวางสุรา ตีหน้าขมิ้มพลงขยับไปข้างปากเขา
ผิวของนางขาวผ่องราวกับจะเปล่งประกายแวววาว ผิวตรงหน้าเป็นพิเศษ
ภายใต้ใบหูถึงขั้นมองเห็นเส้นเลือดฝอยสีแดงถึยิบ ทว่าตึงหูกกลับ
เล็กกระจิริด แลดูน่ามองยิ่ง ลู่เหิงคิดเช่นนี้พลงขบเม้มตึงหูนางหนึ่งที
ตอบด้วยเสียงกระซิบเช่นกัน "ข้าเอง"

ใบหูนางไวต่อความรู้สึก แค่มหายใจยามพูดเป่ารดลงมาไม่ต้อง
หยอกเย้าก็แดงเรื่อแล้ว ห้วงเหียนชิงตะลึงงัน หันหน้ามามองเขาอย่าง
เหลือเชื่อ "ท่าน?"

เดิมทีนางคิดว่าลู่เหิงล่อนางเล่น แต่หันมาเห็นดวงตาสุ่มทอขี้ม
ของเขาแล้วจึงตระหนักได้อย่างตึงซ้ำ "ท่านจงใจปล่อยข้าวเท็จออกไป?"

"จะเรียกว่า 'ข้าวเท็จ' ได้อย่างไร" ลู่เหิงแก้คำพูดของหญิงสาว
เหมือนอาจารย์ที่ตั้งใจสั่งสอนลูกศิษย์ "บ่ายวันนี้พวกเราไม่ได้ไปบ้าน
สกุลจุลหรือ ข้าไปแล้ว อย่างนี้จะเรียกว่าข้าวเท็จได้อย่างไร"

ห้วงเหียนชิงเข้าใจแล้ว ลู่เหิงเปิดเผยร่องรอยของตนเองและ
ใช้เหตุการณ์นี้เป็นเหยื่อล่อ ดึงหนอนบ่อนไล่ออกมา เขาจงใจพาทองครักษ์
ไปบ้านสกุลจุลแค่เพียงไม่กี่คน แต่กลับวางกำลังชุ่มใจมดีไว้นอกตรอกฮุ่นถ้ง

จนสามารถจับกุมโจรสลัดได้โดยไม่เปลืองแรง เมื่อเป็นเช่นนี้เรือที่จอดอยู่ตรงท่าเรือเกรงว่าก็คงเป็นเพียงกลตบตาเท่านั้น เกินครึ่งปีคนถูกขมขัยย้ายไปนานแล้ว

หวังเหียนซิงเข้าใจเจตนาของเขา แต่เห็นบาดแผลบนตัวเขาแล้วนางยังคงหวาดกลัวภายหลังยิ่งนัก "ในเมื่อท่านรู้ว่าจะมีคนลอบสังหารท่าน ไฉนจึงยังเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตราย พวกเขาไม่รู้เสียหน่อยว่าท่านหน้าตาเป็นอย่างไร เปลี่ยนใครสักคนไปก็เหมือนกัน"

"ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก" ชายหนุ่มบีบนิ้วมือนางแน่น ยังคงคลิย้มไม่จริงจัง "ข้าไม่ยอมให้ผู้อื่นมาเดินข้างกายเจ้า เรียกเจ้าว่าฮูหยินหรอก"

เขาจางใจพูดให้เรื่องราวฟังดูง่ายดาย แต่หวังเหียนซิงเข้าใจดี เมื่อกำลังของสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน สิ่งสำคัญที่สุดคือขวัญกำลังใจ เวลาเขาปรากฏตัวในสนามรบด้วยตนเองกับหลบอยู่ข้างหลัง ความฮึกเหิมที่มีต่อจิตใจคนย่อมไม่เหมือนกันอยู่แล้ว

หากขุนนางชั้นผู้ใหญ่รักตัวกลัวตายจะเรียกร้องให้พลทหารระดับล่างสละชีพบุกไปข้างหน้าได้อย่างไร ในราชสำนักมีทั้งเสียงสรรเสริญและเสียงประณามลู่เหิง แต่ภายในหน่วยของครีษเลื้อแพรวทุกคนกลับเชื่อฟังคำสั่งเขา ยินดีสู้สุดชีวิตเพราะคำพูดเดียวของเขา เรื่องนี้เกี่ยวพันกับนิสัยท่าทีส่วนตัวของเขาอย่างแยกไม่ออก

ลู่เหิงเห็นนางไม่เอื่อยอะไรจึงใช้แขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บโอบกอดนางพูดด้วยน้ำเสียงผ่อนคลายทว่าหนักแน่น "ไม่เป็นไร เจ้าไม่ต้องกังวล"

กลิ่นเนื้อของร่างกายครึ่งท่อนบนของเขาปรากฏเส้นสายชัดเจน แม้มีอารมณ์ขวางกั้นก็ยังรู้สึกได้ถึงความร้อนจากร่างกายเขา หวังเหียนซิงผลักแขนเขาอย่างไม่สบอารมณ์พลางพูด "ใส่ยาก่อนเถอะ"

หวังเหียนซิงใช้สุราล้างแผลให้เขา รอยยาสมานแผลลงไปเล็กน้อย ตอนใส่ยาพลันเหลือบไปเห็นแผลที่ถูกธนูยิงบนไหล่เขา นี่ก็เป็นแผลที่ได้มา ตอนถูกวอโค่วลอบโจมตีเหมือนกัน แม้แผลจะหายดีแล้ว แต่กลับทิ้งรอยแผลเป็นรูปจันทร์เสี้ยวรอยหนึ่งไว้บนร่างกาย

ตอนนั้นนางเฟิงฟีนฟูความทรงจำ โมโหที่เขาหลอกลวงนาง ยังระแวงว่าเขาจะเอาเรื่องบาดแผลมาเรียกร้องความเห็นใจ วันนี้ได้เห็นบาดแผลอีกครั้ง ไม่ต้องให้เขาพูด หวังเหียนซิงก็รู้สึกปวดใจยิ่งนัก

หวังเหียนซิงพันผ้าบนแขนเขาอย่างพิถีพิถัน วางกรรไกรกับผ้าพันแผลลงแล้ว นางมิได้ถอยออกไป นิ้วมือลูบไล้รอยแผลของเขาอย่างแผ่วเบา เหยยเสียดค่อย "สองแผลนี้ล้วนเป็นเพราะข้า"

ลู่เหิงฟังแล้วไม่สนใจแผนเจ็ดตัวอะไรอีก รีบหันกายมากอดนางไว้ "พูดเหลวไหลอะไรกัน นี่เป็นแผนการของข้า เกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย"

หวังเหียนซิงยังคงหุดหู้เดียว ลู่เหิงเห็นดังนั้นหัวใจก็ทั้งปวดหนีบ ทั้งอ่อนโยบ ไม่รู้จะทำอย่างไรกับนางดี เขากอดหญิงสาวแน่น คางกดลงบนมวยผมนางพลางพูด "ข้าไม่ได้เตือนเจ้าก่อนก็พาเจ้าไปยังสถานที่อันตราย เจ้าไม่ตำหนิข้า กลับรู้สึกผิดที่ข้าได้รับบาดเจ็บ นิสัยเช่นนี้ของเจ้า หากไปเจอคนเจ้าเล่ห์เข้าจะทำอย่างไร"

"เพราะท่านไม่มีทางเป็นเช่นนั้น" หวังเหียนซิงฟังซบแฉงอกเขา น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความเชื่อใจ "ที่ไม่บอกข้าจะต้องเป็นเพราะมีเหตุผลแน่ ไม่ว่าจะพาข้าไปที่ใด ท่านก็ไม่มีทางปล่อยให้ข้าได้รับบาดเจ็บ"

เด็กโง่คนนี้ ลู่เหิงทอดถอนใจว่าในโลกนี้จึงได้มีคนทีหลอกง่าย เช่นนี้นั่นเอง ทางหนึ่งก็อดมิได้ที่จะโอบนางแน่นขึ้น เขาอธิบาย "ข้าไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังเจ้า แต่กลัวเจ้าจะเป็นกังวล ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงการ

เดิมพันของข้าเท่านั้น ยังไม่แน่ใจว่าพวกเขาจะเคลื่อนไหวตามการคาดการณ์ของข้าหรือไม่ ต่อให้วันนี้พวกเราตบตาได้ รวบรวมเราจากไปแล้ว พวกเราจะต้องย้อนคิดและตระหนักถึงความผิดพลาดได้แน่ ถึงเวลาพวกเขาบีบคั้นคนสกุลจุกู้เบาะแสของพวกเราได้เช่นกัน นี่เป็นเรื่องของข้าด้วยไม่อยากให้เดือดร้อนไปถึงผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องจึงจัดการด้วยมือตนเองเสีย ดังนั้นตอนกลางวันข้าจึงตั้งใจให้คนปล่อยข่าวออกไป บอกว่าคืนนี้พวกเราจะไม่ไป บีบให้พวกเขาลงมืออย่างชุกละหุก ขอเพียงพวกเขาเคลื่อนไหวยอมต้องเผยแพร่เพียงแต่ต้องขอภัยเจ้าแล้วที่ทำให้เจ้าตกใจ"

"ข้าไม่เป็นไร" หวังเหยียนชิงส่ายหน้า ในเรื่องนี้นางเข้าใจเหตุผลดีทีเดียว "ข้ารู้ล่วงหน้าก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด กลับจะเผยแพร่ด้วยข้าท่านไม่บอกข้าก็ถูกต้องแล้ว เช่นนั้นอาวุธบนเรือล่ะ"

ลู่เหิงคิดในใจ มีภรรยาเช่นนี้ สามีย่อมไม่ร้องขอสิ่งใดอีกแล้ว เขาซุกไปบนหัวลงในกลุ่มผมของนาง สูดดมกลิ่นหอมจากเส้นผมนางเบาๆ พลางตอบ "ถูกสับเปลี่ยนแล้ว"

หวังเหยียนชิงเลิกคิ้วขึ้น นางอยู่บนเรือตลอดเวลา พวกเขาสับเปลี่ยนของตั้งแต่เมื่อใด ไฉนนางจึงไม่รู้เรื่องเลย

ลู่เหิงโอบไหล่นาง เอนชบนางทั้งตัวด้วยท่าทางเหมือนเด็ก หวังเหยียนชิงอยู่หนึ่งๆ ให้เขาซบครู่หนึ่ง ก่อนจะตะแชนเขาเบาๆ "ระวังจะถูกไอเย็นเข้า สวมเสื้อผ้าให้ดีกว่านเถอะ"

ความจริงลู่เหิงไม่อยากสวมเสื้อผ้าเลย แต่สุดท้ายภายใต้การเร่งรัดของฮูหยินจึงได้แต่คลุมเสื้อท่อนบน ยุติพฤติกรรมรุ่มร่ามของตน หวังเหยียนชิงรีดรอยยับตรงคอเสื้อเขาให้เรียบพลางถาม "คนที่แจ้งข่าวไปยังโจรสลัด ท่านรู้เบาะแสหรือยังว่าเป็นผู้ใด"

"ยัง 모르" ลู่เหิงตอบ "แต่ข้าปล่อยข่าวออกไปตามช่องทางต่างๆ ในเวลาที่แตกต่างกัน คนที่รู้เรื่องมีอยู่เพียงไม่กี่คน เป็นใครกันแน่ แค่ตรวจสอบดูก็รู้แล้ว นี่ไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด กลับมีเรื่องหนึ่งที่ข้าอยากขอความช่วยเหลือจากเจ้า"

หญิงสาวฟังแล้วรีบถาม "เรื่องใดหรือ"

"หากภาษาสื่อสารกันไม่ได้ เจ้ามีความมั่นใจหรือไม่ว่าจะจับโกหกคนผู้นั้นได้"

หวังเหียนซิงฟังแล้วไม่แน่ใจเช่นกัน นางขบคิดเล็กน้อยก่อนตอบอย่างรอบคอบ "ข้ายังไม่เคยเจอสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน แต่ไปลองดูก่อนได้"

โรงเตี๊ยมแห่งนี้เป็นจุดประสานงานแห่งหนึ่งขององค์กรเสื้อแพรชั้นใต้ดินที่ถูกเรียกว่าเป็นคลังสุรา แท้จริงแล้วกลับเป็นคุก ลู่เหิงเปลี่ยนชุดใหม่ พาหวังเหียนซิงเดินไปยังคุกใต้ดิน

คุกใต้ดินฝั่งหนึ่งเป็นห้องสอบสวน อีกฝั่งหนึ่งเป็นห้องลับ มองผ่านหน้าต่างเหล็กไปสามารถเห็นสถานการณ์ข้างในได้ อุ้งจางถูกแขวนห้อยอยู่กับเสาหลักทนต์ สลบไปหมดไม่ได้สติ แผลบนต้นขาเขายังคงมีเลือดซึมออกมา เสื้อผ้าที่สวมใส่มีคราบเลือดกระด้างดำกระด้าง สภาพอ่อนแออย่างยิ่ง

ลู่เหิงเข้าไปมองดูแวบหนึ่งก่อน มั่นใจว่าเสื้อผ้าของอุ้งจางยังสวมใส่อยู่บนร่างดี ค่อยพาฐูหยินของตนเข้ามา

หวังเหียนซิงก้าวเข้าไปในห้องลับ นางเห็นเครื่องลงทนต์ในห้องสอบสวนแล้ว สูดปากเอ่ยว่า "โหดร้ายถึงเพียงนี้เชียว..."

โหดร้าย? องค์กรเสื้อแพรรอบด้านสีหน้าแปลกพิกลอยู่บ้าง นี่เป็นห้องที่พวกเขาตั้งใจเก็บกวาดมาแล้วรอบหนึ่งหลังจากรู้ว่ฐูหยิน

ของตุตจะมาเยือน เช่นนี้ยังเรียกว่า 'โหดร้าย' อีกหรือ

ลู่เหิงตอบโดยตาไม่กะพริบ "คนผู้นี้เป็นโจรสลัดที่โหดชั่วอย่างถึงที่สุด ทำร้ายพวกเรามาเจ็บไปหลายคน หลังถูกจับกุมยังคิดจะลอบโจมตีข้า ทั้งที่รู้ว่าข้าเป็นคนของราชสำนักยังกล้าเหิมเกริมถึงเพียงนี้ ปกติไม่รู้ ช่มเหิงชาวบ้านอย่างไรบ้าง รับมือกับบุคคลชั่วร้ายเช่นนี้ การลงทัณฑ์ จึงออกจะเข้มงวดไปสักหน่อย"

หวังเหยียนซิงได้ยืนยันว่าเขาลอบโจมตีลู่เหิงก็รีบถาม "เช่นนั้นท่าน ได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

"ข้าไม่เป็นไร" ลู่เหิงยิ้มปลอบโยนนางพลางคิดในใจ *คงเป็นอีกฝ่าย มากกว่าที่อาการหนัก* ลู่เหิงส่งสายตาไปยังผู้ใต้บังคับบัญชา "บอกคน ข้างนอกว่าเริ่มได้"

ผู้ใต้บังคับบัญชาเข้าใจ เดินเข้าไปในห้องสอบสวน กระซิบเบาๆ ข้างหูกวักเทาว่า "ตุตจะสั่งว่าอย่าให้มีเลือด ห้ามทำให้สูญยินตกใจ"

อย่าให้มีเลือด? กวักเทาแย้งคิ้ว เหลือบมองแฉ้ในมือ ได้แต่เดินไป ด้านข้างเปลี่ยนเครื่องมือเป็นอันที่ทำให้เกิดแผลภายนอกน้อยแต่บอบช้ำ ภายในหนัก เขาสั่งให้คนสาดน้ำเกลือถึงหนึ่งโหล่อู้งาง บาดแผลบนตัว ถูกรักษาเกลือ อู้งางจึงสะอื้นตื่นเพราะความแสบ

เขาลืมตาขึ้น คนที่อยู่ตรงหน้าเป็นเงาซ้อนกัน แสงไฟวูบไหวแล ประหนึ่งภูตผีปีศาจ

อู้งางระหกระเหินอยู่กลางท้องทะเลตั้งแต่เล็ก ไม่ได้มีความรู้สึกที่ว่า ดำหิมเป็นบ้านเกิด เขาเห็นสภาพทุลักทุเลของทหารเรือของราชสำนักที่ หลบหนีกันวุ่นวายยามถูกรวอไคว่โจมตีมามากจึงรู้สึกว่าการทหารของทางการ มีแต่พวกไม่เอาไหน ทนการจู่โจมไม่ได้ ราชสำนักที่เป็นเช่นนี้มีสิทธิ์อะไร

มาเรียกห้องให้ผู้อื่นจงรักภักดีต่อตน จนกระทั่งวันนี้ได้พบคนกลุ่มนี้ อยู่ข้าง
ตะกุกแผ่นเหล็กเข้าอย่างจัง จึงพบว่าราชสำนักไม่ได้มีแต่พวกเศษสวะ
ว่าไปแล้วก็น่าขัน คนพวกนี้ลงมือโหดเหี้ยมยิ่งนัก แต่ใบหน้าของ
แต่ละคนกลับเถรตรงองอาจ ดูเหมือนคนดีมากที่สุดทีเดียว อย่างไรก็ตามเสีย
องครักษ์เสื้อแพรก็เป็นกองทหารเกียรติยศของโอรสสวรรค์ นอกจาก
วงศ์ตระกูลต้องชาวสะอาดแล้ว รูปร่างหน้าตาก็เป็นคุณสมบัติอีกข้อ
ที่แฝงอยู่

ใบหน้าเถรตรง จิตใจชั่วร้าย คงไม่มีใครเกินคนเหล่านี้อีกแล้ว

กัวเทารู้ว่าตนอยู่กับฐินมมองดูอยู่จึงไม่กล้าเอ่ยคำพูดรุนแรงเกินไป
เอ่ยถามอย่างสุภาพ "พุดมา เจ้าเป็นใคร ผู้ใดเป็นคนบอกความเคลื่อนไหว
ของตูดกับเจ้า"

อู่จางแม้จะถูกพี่ชายตามใจจนไม่รู้ขอบเขต แต่สมองกลับมีไหวพริบ
ทีเดียว เขารู้ว่าหากเขาเปิดเผยว่าตนเองเป็นชาวฮั่น คนกลุ่มนี้จะต้อง
คาดคั้นสอบปากคำเขาโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ไม่ยอมเลิกราจนกว่า
จะได้คำตอบ แต่หากเขาแสร้งทำเหมือนว่าตนเองเป็นชาวอู๋ ย่อมอาศัย
การฟังไม่รู้เรื่องปฏิเสธการตอบคำถามได้ ทั้งสามารถปกป้องพี่ใหญ่ได้
ตนเองก็ทรมานน้อยลงด้วย

อู่จางยังคงแสร้งทำเป็นฟังคำพูดของกัวเทไม่รู้เรื่อง พุดภาษาชาวอ
ออกมาส่งเดช

กัวเทาเหมือนต๋อยหมดลงบนปุยฝ้าย รู้สึกจิตใจเหลือเกิน อีกฝ่าย
ฟังเขาพูดไม่รู้เรื่อง ต่อให้ใช้เครื่องลงทัณฑ์ทั้งสิบแปด* กับเขารอบหนึ่ง
จะมีประโยชน์อันใด

* เครื่องลงทัณฑ์ทั้งสิบแปด หมายถึงเครื่องมือลงทัณฑ์สิบแปดชิ้นที่องครักษ์เสื้อแพรนำมาใช้กับนักโทษที่
เข้ามาในคุก จุดประสงค์เพื่อคาดคั้นสอบปากคำ หรือบังคับให้ยอมรับผิด

หวังเหียนซิงมองดูอยู่หลังหน้าต่างเหล็กปล้นเอ่ยว่า "ลองพูดคำหยาบกับเขาดูสักคำ เลือกคำที่ได้ยินทั่วไปในชีวิตประจำวัน"

ลู่เหิงเจียบั่นครู่หนึ่ง หัวสมองขบคิดคำหยาบที่เหมาะสมอย่างรวดเร็ว ยามอยู่ต่อหน้าหวังเหียนซิงจะพูดคำหยาบเกินไปไม่ได้เด็ดขาด แต่ก็ต้องเป็นคำที่สามารถยั่วโทสะอีกฝ่ายได้ด้วย ลู่เหิงขบคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเรียกคนเข้ามาและสั่งการเบาๆ

กัวเทาฟังคำพูดของสหายของครักษ์ที่มาถ่ายทอดคำสั่งจบแล้ว คิดในใจ ข้อเรียกร้องของตู่ตู่เหลวไหลมากขึ้นทุกที บอกให้เขาพูดคำหยาบอย่างสุภาพ ทั้งยังต้องด่าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่าให้คนจับได้ว่าจงใจ กัวเทารู้สึกว่าตนติดตามตู่ตู่อีกไม่กี่ปีคงจะไปแสดงจิ้งในคณะละครได้แล้ว

เขาบ่นในใจพลางเดินไปข้างเสาธงทนต์ ทำที่เหมือนจะแขวนเครื่องมือลงทนต์กลับไปและสลับออกมาอย่างไม่ตั้งใจ "พวกสวะลูกสุนัขตัวเมีย"

หวังเหียนซิงอยู่หลังหน้าต่างเหล็ก มองเห็นความขุ่นแค้นและแววเหยียดหยันวาบผ่านใบหน้าของลู่จางไป นางเอ่ยอย่างมั่นใจ "เขากำลังเสแสร้ง เขาฟังภาษาอันรู้เรื่อง"

หวังเหียนซิงจงใจให้คนข้างในทำที่เหมือนพบเจออุปสรรคในการสอบสวนจึงได้แต่ยุติการสอบปากคำเพียงเท่านี้ ลู่จางเห็นการชักถามยุติลงแล้ว จิตใจอ่อนผ่อนคลาย เวลานี้เมื่อได้ยินคำหยาบที่ได้ยินทั่วไปในชีวิตประจำวัน ทำที่เล็กน้อยของเขาย่อมเปิดเผยความคิดในใจคนผู้หนึ่งที่ไม่รู้ภาษาจะฟังคำหยาบออกได้อย่างไร

ลู่เหิงหัวเราะเบาๆ ในห้องลับ ส่งหวังเหียนซิงกลับไปอย่างอ่อนโยน "ซิงซิง เรื่องต่อจากนี้ไม่ต้องรบกวนเจ้าแล้ว เจ้ากลับไปรอข้าก่อน"

หวังเหยียนซิงกวาดตามองพวกเขารอบหนึ่ง มิได้เอ่ยอะไร เพียง กระชับเสื้อผ้าบนร่างและเดินจากไป พอออกจากคลังสุรา บรรยากาศ คึกครื้นในโรงเตี๊ยมก็พุ่งปะทะใบหน้า ลูกคำพูดคุ้ยหัวเราะกันเสียงดัง นักดนตรีทอดฝีมือเพิ่มความหรูหราบนยกพื้น ร้องรำทำเพลงเหมือนอยู่ในยุคแห่งความสันติรุ่งเรือง

เปรียบกับคุ้ยไต้ดินเยียบเย็นที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิตเมื่อครู่นี้ แล้ววาร์วกับโลกคนละใบ องค์กรฯเห็นหวังเหยียนซิงหยุดจึงเอ่ยเตือน เสียงเบา "ฮูหยิน เชิญทางนี้"

หวังเหยียนซิงหยุดความคิดในใจ กดหมวกพรางหน้าให้แน่นและ เดินขึ้นบันได้ไป

ในห้องสอบสวน

นิ้วมือของลู่เหิงหมุนมีดสั้นปลายแหลมบางเฉียบเล่มหนึ่ง ย่ำเท้า ไปมาตรงหน้าอู๋จางอย่างใจเย็น "เป็นชาวต้าหมิงแท้ๆ แต่กลับแสวงทำ เป็นฟังภาษาฮั่นไม่รู้เรื่อง เหตุใดเล่า อยากเป็นพวกตงอิงถึงเพียงนี้เชียว หรือ"

อู๋จางก็ไมรู้เหมือนกันว่าเหตุใดจึงถูกคนพวกนี้มองออกได้ ทั้งที่ เขาพูดภาษาฮั่นได้อย่างคล่องแคล่วไหลลื่นชัดๆ แม้แต่พวกเร่ร่อนจาก ตงอิงยังฟังไม่ออกว่าเขาไม่ใช่คนตงอิง ตอนแรกเขายังคิดจะพูดภาษาฮั่น กลบเกลื่อน แต่คนพวกนี้กลับลงมือกับเขาอย่างไม่ปราณีเหมือนมั่นใจ ในความคิดของตนมาก ส่วนบุรุษผู้นี้หลังจากปรากฏตัวก็ถือมีดสั้นเล่มหนึ่ง ที่ดูแล้วไม่เป็นพิษเป็นภัย ทว่ายามลงมือกลับชั่วร้ายยิ่งนัก มีดจะเฉือน เข้ามาตรงจุดที่สร้างความเจ็บปวดมากที่สุด ไม่นานอู๋จางก็ทนไม่ไหว

ยอมสารถาพฐานะของตน

เขาจะยอมรับหรือไม่วันไม่วางต่าง เพราะคนพวกนี้ปากใจเชื่อแล้ว เขาปากแข็งไปก็มีแต่เจ็บตัวมากขึ้นเท่านั้น

ลู่เหิงหม่นมิดเล่นพลางขยับเข้ามาใกล้ อู่จางเกร็งตัวเจี๊ยบๆ ลู่เหิง ยืมให้เขา จับพลันมือที่ถือมีดก็แทงมาที่กลางฝ่ามือเขา อู่จางออกแรง หลับตา เตรียมรับความเจ็บปวดทรมานครั้งใหม่ที่กำลังจะเริ่มตื้นขึ้น ทว่าความเจ็บปวดที่คาดคิดไว้กลับไม่มาเยือนเสียที เขาลืมตาขึ้น พบว่า ลู่เหิงเพียงแต่ปักมีดลงตรงซอกนิ้วเขาเท่านั้น สันมีดแนบชิดกับโคนนิ้ว ของเขา อีกนิดเดียวก็จะแทงทะลุเนื้อหนังของเขาไป

หัวใจของอู่จางประเดี๋ยวหดเกร็งประเดี๋ยวอ่อนคลาย แม้แต่ลมหายใจ ยังหนักหน่วงขึ้น ลู่เหิงจับด้ามมีดด้วยมือเดียว จ้องตาอีกฝ่ายอย่างเย็นชา พลางถาม "ใครเป็นคนบอกพวกเจ้าว่าข้าอยู่ในซูโจว"

อู่จางไม่ตอบ ลู่เหิงก็ไม่รีบ โยนคำถามต่อไปออกมาซ้ำๆ "เรื่องปืนไฟ บนเรือ ใครเป็นคนบอกพวกเจ้า"

อู่จางเบิกตาโตอย่างตื่นตระหนก เขาพยายามควบคุมสีหน้าไว้ แต่ ยังคงถูกลู่เหิงจับได้อยู่ดี ลู่เหิงหัวเราะเบาๆ ยึดตัวขึ้นพลางพูด "พวกเจ้า ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตามานาน เกรงว่าคงลืมไปแล้วว่าพญายม เมื่อมาอยู่ใต้ดาบขององค์รัชสีเสื่อแพรยังต้องก้มเอว ทหารของราชสำนัก หลายหมื่นนายก่อนหน้านี้สู้พวกเจ้าไม่ได้ นั่นเป็นเพราะไม่อยากสู้ แต่ตอนนี้วันเวลาแห่งความสุขของพวกเจ้าจบลงแล้ว ข้าสามารถ จับเป็นเจ้าได้ก็สามารถจับเป็นประมุขใหญ่ของพวกเจ้าได้ บอกมาเถละ ไล่ตึกเป็นใคร เจ้าพูดออกมาเองยังได้ตายอย่างสบาย หากให้ผู้อื่นพูด ความผิดของเจ้าย่อมมิใช่แค่ฝ่าฝืนกฎหมายห้ามออกทะเลแล้ว"

สีหน้าของอู่จางเปลี่ยนไปมาอย่างรุนแรง ยังคงกัดฟันไม่ยอมอ้าปาก เขากำลังเดิมพัน ถ้าลู่เหิงจับตัวพีใหญ่ได้จริงๆ ย่อมไม่จำเป็นต้องมา คาคัดค้นเขา ลู่เหิงร้อนใจอยากรู้ตัวไส้ศึกถึงเพียงนี้กลับเป็นการฟ้องว่า พีใหญ่ยังไม่ได้ตกอยู่ในกำมือของพวกเขา

ขอเพียงเขาอดทนไว้ พีใหญ่ก็จะเป็นอันตราย หากเขาบริปากพูด เกาะเงินไถจึงจะถูกทำลายอย่างแท้จริง

ลู่เหิงเห็นสีหน้าของอู่จางแล้ว ถอนใจด้วยความเสียดาย "ข้าหวังดี ให้โอกาสเจ้า เจ้ากลับไม่รู้ดีชั่ว ไม่พูดใช่หรือไม่ ข้าบอกเจ้าตามตรงก็ได้ ข้าได้รายชื่อของไส้ศึกมาแล้ว แต่ไรมาองค์กรข้าเสียเปรียบดีฆ่าคนผิด หนึ่งพันก็ไม่ยอมปล่อยให้ผู้ต้องสงสัยเล็ดลอดไปได้แม้แต่คนเดียว ข้าจะสังหารไปที่ละคนตามรายชื่อ ยิ่งกลัวว่าจะลากคอพวกเจ้าออกมา ไม่ได้หรือ"

ลู่เหิงออกมาจากคุกใต้ดิน เสื้อผ้าที่เพิ่งเปลี่ยนเพียงพริบตา ก็ ถูกย้อมด้วยกลิ่นคาวโลหิตไปทั้งร่าง ผู้ใต้บังคับบัญชารีบก้าวตามมา ข้างหลังลู่เหิง กดเสียงเบารายงาน "ตุตุ สืบได้แล้วขอรับ ปืนไฟที่ยึดมาได้ ในวันนี้พวกเขาค้นทองถิ่นเรียกว่า 'ปืนวิหค' ว่ากันว่าสามารถยิงนกที่บิน อยู่บนท้องฟ้าได้จึงได้ชื่อนี้มา ปืนวิหคเหล่านี้เดิมทีคือปืนไฟ ชาวฝอหลางจี นำปืนไฟของต้าหมิงกลับไปซีหยาง ปรับแก้ให้ดียิ่งขึ้นแล้วนำกลับมายัง ทะเลตะวันออกและทะเลใต้ ปืนวิหคที่ถูกชาวฝอหลางจีปรับปรุงมีขนาด เล็กลง สามารถถือได้ด้วยมือเดียว แต่อำนาจทำลายล้างกลับสูงกว่าเดิม เมื่อปืนแบบใหม่นี้เข้ามา ก็ได้รับความนิยมจากวอไค๋วและพวกโจรสลัด ชาวฝอหลางจีเอาปืนวิหคมาแลกกับผ้าไหม ใบชา ทองคำ และเงินของ โจรสลัด กลับไปแล้วก็นำปืนวิหคมามากกว่าเดิม ทุกคนล้วนอยากได้

ป็นวิหค ดังนั้นปีที่แล้วเมื่อจุนวันสังหารชาวฝอหลางจึงเกิดการต่อต้านมากถึงเพียงนั้น"

ลู่เหิงหรีตาลงเล็กน้อย ประกายในดวงตาสื่อความคิดไม่ชัดเจน "อย่างนี้ดูแล้ววอไคว่กับโจรสลัดมิใช่ภทภัย ชาวฝอหลางจิกลุ่มนี้ต่างหากที่ต้องจับตาดูเป็นพิเศษ จะต้องสืบหาสถานที่แลกเปลี่ยนสินค้าของพวกเขาให้ได้ หาไม่แล้วต่อให้กวาดล้างวอไคว่จนสิ้นซาก แต่หากมีอาวุธสนับสนุนอยู่ ข้าเร็วชายฝั่งก็ต้องเกิดหายนะขึ้นอีกระลอกหนึ่ง"

ผู้ได้บังคับบัญชาพูดไม่หยุดว่า "ตูดช่างปราดเปรี๊ยะ"

ลู่เหิงคร้านจะสนใจคำพูดเยินยอเหล่านี้ ผู้ได้บังคับบัญชาของเขา มีหน้าที่แค่ปฏิบัติตามคำสั่ง ส่วนรายละเอียดการกำหนดกลยุทธ์จะวางแผนล่อลวงออกจากถ้ำอย่างไร ลู่เหิงยังคงต้องเป็นคนคิดเอง

โรงเตี๊ยมแห่งนี้เดิมที่มีแขกพักอยู่ วันนี้แขกทยอยกลับออกไปแล้ว ในนอกล้วนมีแต่องค์กรชั่วร้าย ลู่เหิงไม่ต้องสนใจฐานะปลอมๆ ของตนเองอีก ผลักประตูเข้าไปในห้องของหวังเหยียนชิงทันที หวังเหยียนชิงถอดเสื้อปล่อยผมแล้ว นางเห็นเขาก็ลุกขึ้น "ท่านกลับมาแล้วหรือ"

หวังเหยียนชิงเดินเข้าไปหา ชายหนุ่มกลับถอยหลังหนึ่งก้าว "ข้าก่อนข้าเพิ่งออกมาจากคุกใต้ดิน ร่างกายไม่สะอาด"

คำว่า 'ไม่สะอาด' ที่ลู่เหิงว่าต้องไม่ได้หมายถึงฝุ่นดินอะไรพวกนั้นแน่ แต่หวังเหยียนชิงยังคงเดินเข้าไปหาเขา เอ่ยว่า "ข้าเพิ่งขอน้ำมาจากห้องครัว ท่านได้รับบาดเจ็บเคลื่อนไหวไม่สะดวก ให้ข้าช่วยชำระกายให้ท่านเถอะ"

ลู่เหิงมองไปยังถังอาบน้ำข้างหลัง "เช่นนั้นเจ้า..."

"ข้าอาบน้ำเสร็จแล้ว"

ลู่เหิงตกอยู่ในความรู้สึกขัดแย้ง เขาน่าจะไม่เคยพบเจอทางเลือกที่

ຊາວລຳບາກໃຈເໝືອນນີ້ມາກ່ອນ ແນ່ນອນວ່າເຂົາຍາກຕອບຕກລຽ ແຕ່ຖ້າຕກລຽ
ແຂນເຂົາຍັງມີແຜ່ລູຢູ່...

ລູ່ເຮິງສບຄຳໄດ້ສຶກແລະວອໂວໃຈອີກຄັ້ງ ຫາກມີໃຜເພາະພວກນັ້ນ
ເຂົາຫຼືຈະຕ້ອງທຸກທຸກມາກັບການໄດ້ເຫັນແຕ່ກິນໄດ້ ສຸດທ້າຍລູ່ເຮິງຮູ້ສຶກວ່າ
ມະນຸດຢູ່ເຮົາຍາມມີໂອກາດສຸດກັບຕົວເຮົາເພີ່ມທີ່ ມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບກິນ
ກິນໄດ້ແລ້ວ

ຊາຍໜຸ່ມພັກໜ້າ ຍື່ມຕອບ "ເໝືອນນັ້ນກໍຮັບກວນສູນຮຸນແລ້ວ"

ຮ່ວງແຂນອາບນ້ຳ ຫລາຍຄັ້ງທີ່ລູ່ເຮິງຍາກຈະພົບໂອກາດແຕ່ເໝືອນ
ຕ້ອງຕົວນາງ ລ້ວນຖືກຫວັງເຫຼືອນຫຼືອາວະກາດວ່າ "ທ່ານຍັງມີແຜ່ລູຢູ່" ແລະດັ່ງຕົວເຂົາ
ກັບໄປ ເຂົາອີດອັດໃຈເຫຼືອເກີນ ຮອດຈົນເປັນເສື້ອຜ້າເສັ້ນສົດ ສອງຄົນຂຶ້ນໄປ
ບາດເບິ່ງ ເຂົາກໍ່ຫົນໄປໄດ້ແລ້ວຈິງໆ ເປັນຝ່າຍໂອບຣັດເວວາງຂອງສູນຮຸນ
ພຸດຍັງເຮິງ "ຈິງຈິງ..."

ຫວັງເຫຼືອນຫຼືອາວະກາດໄດ້ເຫັນໄດ້ ຕີໜ້າຮີມເອ້ "ທ່ານຍັງມີແຜ່ລູຢູ່"

ຕອນນີ້ພວກລູ່ເຮິງໄດ້ຍືນຄຳນີ້ແລ້ວກໍ່ໃຫ້ຮູ້ສຶກຕື່ງເກີດ ເຂົາບໍ່ຍອມປ່ອຍມື
ມືອນາງພາລາງພຸດຢ່າງຍືນກາງ "ໜ້າທ່ານຍັງມີແຜ່ລູຢູ່" ພາລາງຢູ່ແລ້ວ"

ດັ່ງຕົວເຂົາບໍ່ເຫັນຫວັງເຫຼືອນຫຼືອາວະກາດໄດ້ເຫັນໄດ້ ມືອນາງຢ່າງເຫຼືອເຫຼືອ
"ທ່ານເປັນເໝືອນນີ້ແລ້ວ ຍັງມີແຕ່ໃຈຕື່ງເກີດເຮິງພວກນີ້ອີກຫຼືອ"

ຄຳພຸດເໝືອນນີ້ບຸກທຸກພັກໄດ້ຢູ່ແລ້ວ ລູ່ເຮິງປະດາສາຍຄາດເວວາງຂອງ
ຫວັງເຫຼືອນຫຼືອາວະກາດທີ່ "ຂ້າເປັນຢ່າງໃດ ຈິງຈິງລູ່ເຮິງຢູ່ແລ້ວ"

ຫວັງເຫຼືອນຫຼືອາວະກາດເຂົາ ຫວ່ານາງຍິ່ງອອກແຮງ ລູ່ເຮິງກໍ່ຍິ່ງທຳທຳຈະ
ໃຫ້ກຳລັງ ຫວັງເຫຼືອນຫຼືອາວະກາດແພ້ແລ້ວຈິງໆ ນາງກໍ່ລ້ວນຈະທຳແຜ່ລູຢູ່ປະຈຸ
ໄດ້ແຕ່ຝ່ອນແຮງລຽ ຈິງຕາມອາວະກາດດ້ວຍແຜ່ລູຢູ່ຕົວເຮົາ "ຮ່ວງແຂນ!"

ຫາກໃຜທຳດັ່ງເດີມກໍ່ຍາກຈິງໆ ທີ່ຈະບໍ່ກະທົບກະທືນໄປຫາແຂນ

ลู่เหิงขบคิดดูแล้ว พุดแฝงเจตนา "หากซิงซิงเป็นห่วงบาดแผลของข้า ก็มีวิธีการอยู่"

หวังเหยียนซิงตอบเสียงเย็น "ข้าคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดก็คือเข้านอนอย่าง สบาย"

ลู่เหิงเลือกที่จะทำเป็นหูหนวก พุดต่อเหมือนไม่ได้ยินเสียงนาง "ได้ยินมานานแล้วว่าสตรีอยู่ข้างบนจะเข้าถึงตัวตนได้มากยิ่งขึ้น ถือโอกาสนี้ พิสูจน์ได้พอดี ซิงซิงมานี้เถอะ ข้าจะสอนเจ้าเอง"

锦衣杀 6

Jin Yi Sha 6

ลุ่มคมองครักษ์สวมรอย 6

จิวเยวี่ยหลิวหั่ว เขียน

เม่นน้อย แปล

จำนวน 368 หน้า

ราคา 399 บาท

Published originally under the title of 《锦衣杀》(Jin Yi Sha)

Author ©九月流火 (Jiu Yue Liu Huo)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3117-9

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ลู่เหิงได้รับการทวงให้สืบทอดเกี่ยวกับพวกโจรวอเค่ว
ซึ่งแต่เดิมราชสำนักก็มองเป็นพวกโจรป่ารำคาญที่ปราบปรามไม่สิ้นเสียที
...กว่าเมื่อสืบลึกลงไปกลับพบความน่าพิงของเหล่าขุนนาง
ที่หาใช่ภัยร้ายจากนอกแคว้น
แต่เป็นขุนนางภายในที่สมคบกับภายนอก กอบโกยผลประโยชน์ให้ตนเอง!
และคนพวกนี้ยังพึงรักลึกละอยู่ในเมือง คอยลอบเล็ดลอบเมื่อราชบุตร
ถึงกับมีพวกกินดีมีหัวใจเสีย วางแผนเล่นงานภรรยารักของเขา
เออ... เจ้าพวกไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา
ครานี้พินายมโนแดนมนุษย์เช่นเขาจะกวาดล้างพวกชั่วช้าเหล่านั้นเอง!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกทำรัก

ISBN 978-616-06-3117-9

9 786160 631179

ราคา 399 บาท